

Правда переможе!

Субота, 07 липня 2018 року, №8

Білокуракинський

ПОРТАЛ

Інформаційно-розважальна газета для жителів Білокуракинського району Луганської області, УКРАЇНА

на стор. 2

на стор. 3

на стор. 4

на стор. 5

7 липня - Свято Івана Купала

Зі святом Івана Купала, білокуракинці!

У свято Івана Купала бажаю кожному з вас знайти квітку папороті! У кожного ця квітка своя, особлива.

Нехай хтось знайде справжнє кохання, а хтось знайде нових друзів.

Нехай в житті все приде в норму, в будинку оселяться радість і щастя, в душі розквітне посмішка і в справах все складеться якнайкраще!

Свято Івана Купала на Білокуракинщині

В деяких селах Білокуракинського району відзначили свято Івана Купала. Зокрема, це свято відбулося в селі Куричівка на березі річки Біла. Погожого літнього вечора 6 липня зібрались чимало жителів села Куричівка та гостей.

У всіх присутніх від свята залишились гарний веселий настрій та яскраві спогади.

Також свято Івана Купала проводилось і в інших селах Білокуракинщини.

Нажаль, в самому селищі Білокуракині

Згідно традиції дівчата опускали у воду вінки, зплетені з трав та квітів, загадуючи бажання. Також було запалене яскраве вогнище, щоб відігнати злих духів. Особливо раділи вогнищу молодь та діти.

Для дітей працював атракціон батут, організований і наданий Білокуракинським відділом культури.

не святкування Івана Купала не відбулось. Занедбаний пляж на річці Білій в центрі Білокуракине та сама річка Біла, яку зусиллями місцевої влади перетворили в мілководну канаву, що вкрита водоростями та бур'янами, не особливо приваблює відпочивальників та не сприяє проведенню свята...

Глас Народу

В Цілуїківській бібліотеці - «В ніч на Івана Купала»

Івана Купала – старовинне свято. На Купалу багато трав і квітів набувають цілющої і магічної сили, а ще на це свято загадують свою долю, купаються в ранковій росі та обливаються водою, яка в цю ніч набуває чистильної сили.

Молоді дівчата плели вінки, співали купальських пісень, водили хороводи навколо Марени, стрибали через палаючий вогонь. А цілителі та знахарі в цю ніч ходили збирати трави, бо в цю годину вони, як ніколи, особливі і цілющі. В давні часи в купальську ніч на горбах горіли смоляні бочки, а на увітих квітами гойдалках гойдалися хлопці та дівчата в вінках із дубового листя. Будівлі прикрашали березовими та дубовими

гілками. Двері були відкриті для всіх, бо це свято води, вогню і великого кохання. До самого світанку молодь співала і танцювала, прикрашала купальницю. А потім молоді дівчата опускають вінки в воду, і чекають, куди понесе їх течія. Якщо вінок попливє далеко, то не скоро візьмуть заміж, коли потоне вінок – не буди коханню, а як до берега приб'ється – то скоро старости до хати завітають.

Головне таїнство купальської ночі – це коли розквітає квітка папороті. Всього лише якусь мить золото-вогненна квітка блисне щасливцю, і дасть особливу силу тому, хто її зірве, бо відкриються тоді йому таємниці природи...

За матеріалами Білокуракинської ОТГ

8 липня - ВО «Батьківщина» відзначає 19 років

8 липня цього року Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина» відзначає 19 річницю з дня створення політичної партії. З точки зору історії, цей термін не вартий уваги, але для людей, життя яких пов'язане з цією політичною силою, це час сподівань, розочарувань, поразок і перемог.

Такою є Білокуракинська районна партійна організація ВО «Батьківщина». У засобах масової інформації, з екрану телевізора, з вуст невдах-політиків та різних експертів ми чуємо, що в Україні немає стійких ідеологічних партій. Все те розмаїття і шалена кількість організацій, які позиціонують себе як політичні партії – це є не що інше, як короткосіні політичні проекти підпорядковані лідеру для досягнення однієї мети: вивести лідера партії на владний Олімп. Мабуть, доля істини в цьому є. На пам'яті українців є свіжі приклади недавнього минулого. Ці партії виникають напередодні виборів, як гриби після дощу, і так само непомітно зникають.

КПРС проіснувала майже 90 років. «КПСС – ум, честь і совість нашої епохи» – цей лозунг врізався назавжди в мою пам'ять, тому що я бачив і чув його всюди. Здавалося все було для довічного існування. Та вражає той факт, як швидко все це розвалилось і зникло з нашого життя. Як потужно і впевнено увірвалася до політичного життя країни Партія Регіонів! І знову здалося, що це надовго. Та задовго до її розпаду і краху, з вуст відомого політика я почув, що прийде час, і українці з жахом будуть згадувати цю партію.

ВО «Батьківщина» існує 19 років. Час випробувань, злеті і падіння, важкі часи держава і партія переживали разом. «Батьківщина» вижила, вистояла і продовжує боротьбу. Не буду розповідати про лідерів партії, а розкажу про рядових партійців Білокуракинського району. Основою їхньої громадянської позиції є патріотизм та любов до рідного краю, до села, у якому проживають, до

держави, що звється Україною. Кожному з них притаманне почуття власної гідності та усвідомлення національної самоідентифікації. Для них українська мова – рідна мова, українська культура і традиції – національне багатство і скарб, вони мають історичну пам'ять, і у членів партії «ВО «Батьківщина»» відсутні почуття «меншовартості», почуття «молодшого брата» перед нашим північним сусідом. Оце і є тією ідеологією, тим моральним стрижнем, який утримує в партії її членів. Вони не бігають із партії в партію, не міняють прапори, не шукають користі від зміни політичної ситуації, з цими людьми ми багато років разом, і жодного разу вони мене не підвели, не зрадили. Користуючись нагодою, я від щирого серця вітаю членів партії «ВО «Батьківщина»» з нашим спільним Днем Народження, пам'ятаю і згадую всіх тих, хто брав активну участь у роботі та життєдіяльності «Батьківщини» на початку її існування. Спеціально не вказую імена та прізвища партійців, щоб не образити і не пропустити будь-кого з них. Я вітаю і глибоко вдячний партійцям, що є членами партії на сьогоднішній день, вони не звертають уваги на те зневажливе ставлення, що формувалося до всіх інших з боку Партії Регіонів та комуністів, вони вірять у перемогу, в те, що в нашій країні все зміниться на краще, і ми всі побачимо Україну самостійною, розвиненою, щасливою, самодостатньою і сильною європейською державою. Усе для цього у нас є! Саме таку Україну презентувала Ю. Тимошенко на Всеукраїнському форумі у м. Києві 15 червня цього року, учасником якого я був.

Звертаюсь, також, до проукраїнських, патріотично налаштованих громадян району, які не зневірилися і не розчарувалися в «Батьківщині» - приїднуйтесь до нас заради світлого майбутнього нашого краю та України.

**Грибенко Ю.Г., голова
Білокуракинської районної організації
політичної партії ВО «Батьківщина»**

Білокуракинська «Кобра» - серед найкращих!

З 27 червня по 8 липня 2018 року у місті Скадовськ Херсонської області відбулися Всеукраїнські фінальні змагання з футболу серед дівчат під девізом «Хто ти, майбутній олімпієць?» та Всеукраїнські фінальні змагання на Першість і Кубок ГО «ВФСТ «КОЛОС» «Золотий колосок». У цих змаганнях прийняли участь і дівчата Білокуракинського жіночого футбольного клубу «Кобра».

У турнірі «Хто ти, майбутній олім-

пієць?» дівчата 2004 – 2005 р. н. не змогли вийти до півфіналу, посівши у групі третє місце і у підсумку зайняли на цьому турнірі лише шосте місце.

Наступні змагання для наших дівчат стали більш вдалими. Старша група (дівчата 2003–2004 р. н.) не змогла вистояти перед натиском більш досвідчених суперниць зі Львівської, Донецької, Вінницької та Херсонської області, посівши у підсумку п'яте місце. Дівчата з «Кобри» займаються футболом менше року, а от їх суперниці тренуються по 4-5 років, деякі навіть входять до складу збірної України у своїй віковій категорії (U-15).

А от молодша група (дівчата 2005–2006 р. н.) у змаганнях на Кубок ГО «ВФСТ «КОЛОС» «Золотий колосок» виступили досить вдало. Зігравши двічі у нічію та вигравши одну зустріч, наша команда потрапила до півфіналу. Суперником нашої команди стали господарі турніру – команда Херсонської області.

Після першого тайму «Кобра» вела у рахунку 1 : 0. У другій половині гри суперниці чомусь різко додали у грі та забили нашим футболісткам два голи. Але така «різкість» не пройшла повз організаторів турніру. Після перевірки команди виявилось, що

у другому таймі за господарів вийшло одразу п'ять незаявлених гравців та ще й старшого віку. Таким чином суддівська колегія вирішила аннулювати результат гри та зарахувати команді Херсонської області технічну поразку. Так «Кобра» здобула право зіграти у вирішальній грі.

Нажаль, на фінал наша команда не змогла вийти у найсильнішому складі, оскільки воротар команди зазнала тяжкої травми і не змогла допомогти команді. Як показали наступні події, це виявилося вирішальним фактором. Основний час гри закінчився з рахунком 0 : 0. Післяматчеві пенальті вдаліше пробили дівчата з Кіровоградської області, оскільки в наших воротах стояв польський гравець. Програвши по пенальті «Кобра» Білокуракине стала срібним призером Кубку ГО «ВФСТ «КОЛОС» «Золотий колосок».

Продемонструвавши досить пристойний рівень гри «Кобра» Білокуракине перейшла зі статусу новачка у статус фаворита турніру. Наші дівчата потрапили у поле зору тренерів збірної України з дівочого футболу.

Команду запрошують прийняти участь у чемпіонаті України з футзалу, який стартує у кінці жовтня місяця цього року.

Юні вихованки ЖФК «Кобра» висловлюють щирі слова вдячності усім керівникам сільськогосподарських підприємств, підприємцям, Білокуракинській селищній раді та іншим небайдужим жителям

Білокуракинської ОТГ, які надали фінансову підтримку, а це досить велика сума. Словами вдячності висловлюються: СТОВ МТС «Альянс», ПСП «Дніпро», ТОВ «Форсаж Агро», СТОВ «Весна», СТОВ «Україна», ТОВ «Меркурій сервіс», СТОВ «Роздольне», Ф/Г «Донбас-Агро», СТОВ «Вікторія», Зайці Едуарду, Вошедській Жанні, Чумаченку В'ячеславу, Гапочці Миколі Михайловичу, Коваленку Богдану, Скляр Максиму, Панченку Сергію, Іванюченко Ларисі, Кульбіджу Сергею, Васильченку Олександру, Лабузову Анатолію, Хоружій Тетяні.

За матеріалами Білокуракинської ОТГ

Дитячі мрії здійснюються

Дитинство... Кажуть, що це яскрава, безтурботна та найщастилівша пора нашого життя. Тільки згадайте, як це: вихором вибігти на вулицю і підстрибути помчати на дитмайданчик, аби вmostитись на гойдалці чи позмагатись з вітерцем на карусельці. Що ще тоді потрібно було для щастя? Але, взявши до уваги те, що сучасні діти відірвані від природи завдяки ритму життя, вони, на жаль, більше люблять дозвілля біля комп'ютерів в мережі Інтернет, тому виникає гостра необхідність у створенні ігорних майданчиків.

Нешодавно по вулиці Горбунова в смт Білокуракине відбулося відкриття літнього дитячого майданчика. Цей об'єкт з'явився за ініціативи депутата Білокуракинської селищної ради Віктора Зайця та завдяки злагодженій праці Білокуракинської ОТГ, батьків та просто небайдужих людей, які об'єднали свої зусилля, щоб принести радість малечі.

Урочисте відкриття дитячого майданчика розпочалося виконанням Гімну України. Ведуча заходу Ніна Ланіна для привітального слова на імпровізовану сцену запросила голову Білокуракинської ОТГ Сергія Сірика. Він зазначив, що майданчик - це крок до того, аби захищати дітей від негативного впливу вулиці та для корисного і веселого проведення дозвілля і відпочинку. Також були

побажання берегти споруди, щоб вони служили багатьом поколінням дітей. Сергій Іванович вручив подяки за активну життєву позицію, участь у проведенні робіт з областування зони відпочинку по вулиці Горбунова на території Білокуракинської громади депутату селищної ради Віктору Зайцю, активістам Миколі Єрьоменку, Володимиру Усову, Ігорю Єрьоменку, Яні Садоклєєвій, Максиму Шадріну, Миколі Грекову, Оксані Хорольській, Віталію Рогозяну, Сергію Майстренку, Василю Хорольському, Андрію Ромашенку, Михайлу Свінкасу, Олегу Павленку.

Виступив з найкращими привітаннями депутат селищної ради Віктор Зайць, який подякував усім за плідну працю на благо майбутнього нашої країни

- діточок. «Завдяки турботі та ініціативі селищної ради, небайдужих батьків та жителів вул. Горбунова в селищі з'явилось нове привабливе місце відпочинку та проведення дозвілля дітей та підлітків», - сказав Віктор.

І ось нарешті відбулася така довгоочікувана для малечі подія - червона стрічка перерізана. Діти залюбки опа-

новували нові атракціони: гірки, карусель, гойдалку. До того ж, кожен із них отримав солодкі подарунки: морозиво та запашні булочки від Білокуракинської громади.

Спеціаліст з питань освіти, культури та спорту ОТГ Anatolij Kryvula всіх присутніх привітав з відкриттям майданчика, вручив від селищної ради та жіночого футбольного клубу «Кобра» футбольний м'яч та ознайомив зі спортивною програмою даного свята. Тож бажаючі мали змогу пограти в футбол (суддя Олександр Шестак) та покидати м'яч в баскетбольний кошик (суддя Віталій Курочка).

Сонячна погода сприяла святковому дійству. Тепер на території цього майданчика лунає дитячий сміх до пізнього вечора. А дорослі мають можливість спостерігати за тим, як на свіжому повітрі бавляться та набираються сил їхні дітлахи. Активність громади та населення - позитивний приклад для інших вулиць та територій. Адже у процесі роботи всі жителі вулиці приносили по можливості те, що є і що знадобиться при створенні дитячого майданчика, за свої кошти та своїми силами варили, майстрували всі деталі для різнопланових гойдалок, турніків та гірок. Наприклад, Максим Шадрін взагалі віддав власну гірку та карусель. Білокуракинська громада також надала зі свого боку фінансову і технічну допомогу, в тому числі ворота, пісок, дерев'яні стовбури та конструкції.

Кожному, хто долучився до створення цього неймовірного заходу, було зрозуміло: радість в очах дітей - насправді

те, заради чого варто жити і працювати.

За матеріалами «ЖБ»

Білокуракинці допомагають українській армії

У селищі Білокуракине у районі аеродрому знаходиться частина військовослужбовців із Львівської області, які у такі складні для держави часи віддано несуть службу, виконують свій громадянський обов'язок.

Незважаючи на гарячі українські серця та високий бойовий дух, бійці потребують гарного харчування. Один з мешканців нашого селища М.М.Левченко зібрав на доставив бійцям більше 100 кілограмів картоплі. Слід відзначити, що неодноразово надавали допомогу військовослужбовцям у вирішенні різноманітних питань ПП СВФ «Агро» в особі генерального директора Т.М.Лапти та директора Білокуракинського елеватора М.М.Віхрова.

Бійці подякували добрим серцям наших односельців за благодійні справи, які є взірцем патріотизму та любові до України. А ми в свою чергу віримо, що військовослужбовці будуть завжди насторожі миру і спокою. Дуже приятним є той факт, що Білокуракинщина залишається небайдужою до проблем армії і бере активну участь у допомозі військовим.

За матеріалами Білокуракинської ОТГ

Свято зрілості та свято розставання

багато трепетних, неповторних літ.

Біля приміщення школи збиралися випускники. Всі у святковому вбранні, з квітами. На обличчі кожного ширі посмішки та ледь помітне хвилювання. Випускники вишикувалися у колону і рушили до районного Будинку культури ім. Т.Г.Шевченка, де живим коридором їх зустрічали батьки, вчителі та гости.

На імпровізовану сцену під відкритим небом були запрошені почесні гости: голова Білокуракинської ОТГ С.І.Сірик, начальник відділу освіти ОТГ Л.І.Зубкова та директор Білокуракинської ЗОШ І-ІІІ ступенів №1 О.Г.Вашура. Почесні гости в своїх виступах зазначили, що цього дня учні прощаються з рідною школою,

щирими друзями, із своїми мудрими наставниками, люблячими батьками, рідною домівкою. Попереду - незвідана даль, позаду - батьківський поріг, розквітла калина, протоптана стежка в шкільному дворі, незрадлива мама на усмішці зі слізовою на щоці. Знайти себе, вирости і вижити, бути завжди людиною - це найсвятіше і найдорожче, що може бути в світі. Вони наголосили аби випускники, перебуваючи на спільній дорозі, пам'ятали, що вже завтра перед ними постане відповідальний вибір, і кожен з них повинен обрати власну стежку, можливо й нелегку.

Олена Григорівна зачитала Наказ про

звернунася директор Білокуракинської ЗОШ №2 І.С.Крупчинська: «Закінчення школи - це чудове, особливе свято, адже ця подія буває тільки раз у житті кожної людини. Дорогі випускники! Роки вашого навчання у школі були сповнені цікавих учнівських турбот, відкриттів, іноді розчарувань, але найбільше - великих сподівань. У школі все було вперше: перші вчителі, перші досягнення, перші друзі. Тож не забувайте і будьте вдячні вашим наставникам за їхню любов і турботу, за здобуті знання та добре поради, а вашим батькам будьте вдячні за підтримку, всебічну допомогу

Нещодавно в учнів Білокуракинської ЗОШ №2 відбувся знаменний день, урочиста і зворушлива подія - шкільний випускний вечір.

У гостинному залі СБК «Дружба», наповненому урочистим настроєм, неприхованим хвилюванням, романтичними сподіваннями та неймовірними мріями, розпочалася визначна подія в житті кожного випускника. На це улюблене всіма свято зібралися не лише випускники, їх батьки, вчителі, а й гости. Звучать урочисті фанфари. Ведучі свята Сергій Горбатенко та Таня Бакалова по черзі викликають випускників: Анну Дубініну, Станіслава Щепетільникова, Анну Солдатенко, Юлію Трохименко, Дарину Ступнікову, Артема Григоренка, Яну Золінку, Сергія Ясиненка, Артура Собокар і їх класного керівника А.В.Фартушну.

З вітальним словом до випускників

й розуміння. Сьогодні для вас відкрито нову сторінку життя - вибір професії, а це перший крок у дорослий світ. Від цього вибору залежить не тільки ваше майбутнє, а й добробут ваших родин. Перед вами розстиляється широка дорога, відкриваються нові можливості й перспективи. Завжди пам'яйте, що головне в житті - допомагати людям, творити добро, дарувати радість, шанувати батьків та вчителів, працювати наполегливо й натхненно. Нехай вам завжди щастить, дорогі наші випускники!»

Відбулося вручення атестатів, Ірина Станіславівна зазначила, що Юлія Трохименко закінчила школу зі срібною ме-

здобуття середньої освіти 51 випускнику, із них 3 - медалісти. С.І.Сірик та Л.І.Зубкова вручили медалі: Каріні Григоренко - золоту медаль, Наталі Григоренко та Ігорю Ситнику - срібні медалі. Разом з ними на сцену виходили їх батьки. Потім відбулося вручення атестатів, які здійснили класні керівники С.В. Григоренко (11-А), Л.В.Анішина (11-Б), С.М.Головачова (11-В). Атестат зрілості - саме так називається документ, який щойно одержали випускники Білокуракинської ЗОШ №1.

Школа і навчання в ній поволі відпливав у минуле. І, чим тривалішо буде відстань, тим чарівнішими й милішими серцю здаватимуться її обриси. Адже перша буква, схована у магії слова, і перша цифра, пробуджена у нескінченном ряді математичних знаків, і перше кохання, і перша невдача - все це творило найдовершенню суть самої природи, ім'я якій - Людина.

Хвилюючий цей день був не лише для випускників. Не менше хвилювалися і їхні батьки. Всіх присутніх вразив сюрприз, який вони підготували - запальний танок та чуттєва пісня викликали бурхливі оплески та неймовірні емоції. Подарували цікавий номер випускникам і весь педагогічний колектив школи.

Слово було надано випускникам. Пролунав шкільний гімн. Вони продемонстрували незабутні сучасні інсценівки, пісні, танці, відеоролики. Найбільш яскравим був останній шкільний вальс.

Своїми виступами вони висловлювали подяки класним керівникам, вчителям, працівникам школи, батькам. Все це виглядало дуже зворушливо, адже слізоз

на очах були як у випускників, так і у присутніх. Як на одному подиху промайнув час. На завершення свята випускники подарували прощальну пісню. Весь зал аплодував стоячи!

Тож в добру путь, випускники 2018 року!

За матеріалами «ЖБ»

Прощавайте, безжурні шкільні роки!

даллю.

З напутніми словами, що неодмінно знадобляться у дорослому житті випускникам, звернулися голова Білокуракинської ОТГ С.І.Сірик та начальник відділу освіти громади Л.І.Зубкова. Вітаючи із закінченням школи, вони побажали юнакам та леді віри у завтрашній день, надії на власні сили, цілеспрямованості, сміливості у досягненні своєї мети та ім'я якій - Людина.

Після урочистої частини розпочався святковий концерт.

Найменші мешканці школи - першокласники зачитали кумедні віршики, неймовірно колоритним був виступ десятикласників. Слово було надано й випускникам. Вони дякували вчителям, батькам, рідній школі за терпіння та витримку.

Свої слова привітань висловили класні керівники О.А.Широка, Н.Г.Малик та А.В.Фартушна, які, мабуть, знали про своїх улюблених навіть трішки більше, ніж їхні батьки, які втирали перші слізозі від нерозділеного кохання, ставали на захист та давали слушні поради. Класні мами, які ніколи не забудуть своїх одинадцяти класників, з якими словами звернулися вони до учнів: «Однадцять років тому ви заявили про себе як про мешканців, що прийшли в школу з

серйозними намірами, із зацікавленням і страхом заходили в клас. З великою увагою стежили за кожним рухом учителя, щоб все запам'ятати, а коли приходили додому, то з повагою і любов'ю говорили батькам про ваших перших наставниць. Любі наші випускники! Бажаємо вам побудувати правильну стежку у своєму житті. Людяності, добра, творчих злетів. Досягніть мети. Пам'ятайте тих, хто завжди оточував вас любов'ю та повагою. Не забувайте про своїх рідних вчителів та про нашу школу».

Випускний вечір - це закінчення перед великим початком, підсумок натхненої праці вчителів, сумлінного старання учнів, уболівання за своїх дітей батьків, незгасного ентузіазму всього педагогічного колективу. Ми переконалися, що кожен з випускників Білокуракинської ЗОШ №2 - це унікальна, неповторна особистість. Хочеться їм побажати аби малиновий передзвін прожитих у школі літ звучав не лише у пам'яті, а й у серцях все життя.

За традицією, випускний завершився зустріччю світанку нового дня, з якого починається те майбутнє, про яке випускники мріяли колись за шкільними партами. Майбутнє, яке буде залежати від кожного з них, майбутнє, яке вони тримають у своїх руках...

За матеріалами «ЖБ»

й розуміння. Сьогодні для вас відкрито нову сторінку життя - вибір професії, а це перший крок у дорослий світ. Від цього вибору залежить не тільки ваше майбутнє, а й добробут ваших родин. Перед вами розстиляється широка дорога, відкриваються нові можливості й перспективи. Завжди пам'яйте, що головне в житті - допомагати людям, творити добро, дарувати радість, шанувати батьків та вчителів, працювати наполегливо й натхненно. Нехай вам завжди щастить, дорогі наші випускники!»

Відбулося вручення атестатів, Ірина Станіславівна зазначила, що Юлія Трохименко закінчила школу зі срібною ме-

МІСТИЧНА НІЧ НА ІВАНА КУПАЛА

Ніч на Івана Купала - з 6 на 7 липня - наймістичніше українське свято, яке своїм корінням йде в язичницьке минуле. Світловий день стає все коротшим, а ніч довшою. І цим, як видно, охоче користуються темні сили.

Традиція палити багаття

А щоб відгнати різного роду демонів, люди в цю ніч, згідно багатовіковим звичаям, виходили на масові гуляння навколо багать. Втім, збиралися не просто погрітися, а заради змагальних стрібків - хто стрибне вище всіх над багаттям, той і буде найщастливішим. А вже над згасаючим вогнем, взявшись за руки, починали стрибати закохані парочки. Якщо руки розчепити - залишиться разом їм не судилося, а якщо втрямаються разом - будуть любити один одного багато років.

Ще вогонь використовували для зцілення, вважаючи, що якщо спалити в купальську ніч одяг хворої людини, вона незабаром одужає. Ну, а щоб надати нічному гулянню видовищності, сільські парубки підпаливали бочки і з високого берегу скочували їх у воду.

Вода на Івана Купала

Багато традицій на Івана Купала пов'язані з водою. 7 липня християни відзначають також день народження Іоанна Предтечі, який хрестив Ісуса Христа в Йордані. Тому вважається, що саме з цього дня купання у відкритих водоймах стають безпечними - з річок та озер виганяється вся нечисть.

Протекція Купали над любителями поплавати і попустувати в воді триває до дня Іллі, який відзначають 2 серпня. Крім цілющого купання, оздоровити тіло і душу здатна ранкова роса, а молодих дівчат вона зробить ще краснішими і привабливішими. Вмиваючись вранці, ввечері дівчата пускають по воді вінки, загадуючи на любов.

Трави на Івана Купала

На Івана Купала особливими цілющими силами наділені польові трави і квіти їх збирають, сушать і використовують потім весь рік для лікування, захисту будинку від злих духів і пристріту (зглазу).

Найголовнішою рослиною в цей день вважається папороть. За легендою, в купальську ніч вона може зацвісти буквально на кілька секунд - людина, що побачила це диво, повинна зірвати квітку і бігти геть з лісу, рятуючись від нечистої сили. Якщо втекти від злих духів вдасться, то такий щасливчик навчиться розуміти мову рослин і тварин, а також зможе легко відшукувати будь-які скарби.

Як притягнути гроші

По одному з методів ворожок, треба вмитися срібними монетами і вимовити

змову. Однак металом вмиватися незручно, до того ж срібні монетки вдома не всі тримають. Другий спосіб більш простий - потрібно непомітно кинути у вогонь жменю монет і сказати: «Гори-гори, Вогонь-сила, щоб достатку у мене багато було, щоб багатство мое додавалося, щоб все мені вдавалося».

З метою збагачення також радять вмиватися росою. Але робити це потрібно обов'язково до світанку 7 липня.

Ворожіння на чоловіка

Існує також кілька способів ворожити на судженого. Перший із них підходить для тих, у кого багато шанувальників і виникають складнощі в питанні «визначитися». Потрібно взяти стільки гілок папороті, скільки у вас шанувальників, на кожну загадуєте ім'я молодої людини. Щоб нічого не перепутати, придумайте відмітні знаки дляожної: підійдуть, наприклад, різномальорівні нитки. Заходите в річку, притискуєте гілочки на дно і різко відпускаєте. Той шанувальник, чия гілочка спливла першою, і є ваш суджений.

У другому способі ворожіння потрібно заплести вінок із трав, думаючи про самого судженого, і запустити по воді. Якщо вінок потонув відразу, не вийде нічого з цією людиною: він або знайде собі іншу, або просто кине вас. Якщо вінок розплівся, все залежить тільки від вас. Якщо вінок далеко поплив - у вас всі шанси вийти заміж цього року.

Третій спосіб підходить для тих, у кого немає можливостійти до річки, тому що тут підіде навіть таз із водою. Візьміть

дві ромашки, покладіть їх поруч і «запустіть». Якщо квіти весь час поруч, буде разом.

Що не можна робити на Івана Купала

На Івана Купала прокидається всяка лісова нечисть, тому в цю ніч не можна спати. Навіть в ніч з 6 на 7 липня від води слід триматися подалі вагітним, дітям і літнім. Водяна нечисть може нашкодити слабким організмам цих людей.

Щоб родина не збідніла, її членам на Івана Купала краще нічого не віддавати, не продавати і не позичати. А якщо людина знайде на дорозі гроші - навіть велику суму - йому ні в якому разі не можна їх брати.

Дівчатам і жінкам не можна відзначати Івана Купала і не побувати біля вечірньої ватри (вогнища) - так роблять тільки відьми. Во вогонь очищає від всякої нечистої сили.

Так що, хлопці, майте на увазі - якщо дівчина уникає вогнища і не виявляє бажання плигати через нього - то, ймовірно - вона відьма!!!)

Святкуйте Івана Купала разом і нехай нечиста сила залишить вас назавжди!

P.S. Нажаль, в самому селищі Білокуракине цього року свято Івана Купала не святкували.Хоча в деяких селах Білокуракинщини це свято відзначали (Курячівка, Паньківка та ін.). Народні традиції живуть серед народу, але, як видно, місцева Білокуракинська влада ігнорує народну думку та інтереси громади. А можливо просто, як завжди, на святі зекономили (важай - вкрали) гроши, яких, скільки б їх не було, завжди мало....

Глас Народу

Використано матеріали з Інтернету

Купальські свята — це легенди, історія і наші сподівання

загадковіших традиційних свят, що відзначалися в Україні за часів язичництва.

Воно припадало на 7 липня (за новим стилем) і пов'язувалося з літнім сонцестоянням. Ім'я ж святу дав Купало - бог земних плодів, урожаю, добробуту та лікарських рослин. Основні обрядові дії цього дня називалися купаліями і відбувалися у ніч з 6 на 7 липня.

Для молоді села Шапарівка бібліотекар Марченко Олена провела годину народознавства «Ой, на Івана Купала дівчина вінок на воду пускала», під час якої вони дізналися про традиції і звичаї, пов'язані зі святкуванням, історію виникнення цього свята. Прове-

ла майстер-клас з плетіння вінків та розповіла про обрядові значення вінка. А Дорошенко Юля провела з дівчатами ворожіння на судженого. Коли остаточно стемніло молодь відправилася до річки, щоб, пустивши віночки, дізнатися про свою долю.

Ці народні повір'я, традиції і обряди – відгуки сивої давнини, відгомін наших предків, це те, що нерозривно нас пов'язує з минулім. Вони є живильним бальзамом для нашої душі та цілющою, потужною енергією, яка заряджає нас для майбутнього подальшого життя.

За матеріалами Білокуракинської ОТГ

Дороги в Білокуракине? - Ні... не бачив

Бачив я 04 липня, як клали асфальт на вулиці Центральній в Білокуракине. Вірніше, це був не асфальт, а якесь невідома суміш. В коріті замісили цемент з піском і просто засипали цю суміш в ямки на дорозі. А щоб машини відразу не їхали по цим ямкам, їх прикривали шматками старого шифера. Керував працівниками сам заступник нашого мера - Шуть Дмитро Антонович в крутіх темних окулярах. Поки працівники були на дорозі, автомобілісти, звичайно, робили вигляд, що намагаються об'їхдити ямки, прикриті шифером. Але коли цих го-

ре-авто-ремонтників не стало (закінчився робочий день), то, звичайно, автівки поїхали по шиферу, який розлітався в різні боки і на дрібні шматочки. І від такого ямкового ремонту дороги не залишилось і сліду. Скоріше за все, за день два не буде і самого бетону в ямках. Ось такий супер-ремонт дороги робиться в нашому селищі. Це - невиліковно. Дурні при владі і дороги, які ними будуються чи ремонтуються - це, як видно, не змінити. Нажаль...

Глас Народу

ПРО ЯМКОВИЙ РЕМОНТ ДОРОГИ В ЦЕНТРІ БІЛОКУРАКИНЕ

На фото - один день опісля ремонту асфальту на перетині вулиць Історичної та Центральної в Білокуракине (05.07.2018). Білі місця на асфальті - це «забетоновані» піском та шифером ями. Як довго цей «бетон» протримається - подивимось. Шифер майже весь перетворився в дрібне сміття, частково залишивши в ще свіжому «бетоні», а частково просто розлітався в різні боки по всій дорозі від руху автомобілів.Хоча більшість дрібних ямок

на перехресті, як видно, залишились без будь-якого ремонту. Десь засипали, десь ні. За яким принципом засипали ці ямки - не зрозуміло. Мабуть, куди тикнув пальцем пан заступник мера Шуть Д.А. - туди і сипали. Та нічого дивного - саме так у нас і працюють. Куди поспали - туди і пішов, куди пальцем показали - туди і висипай. Відразу видно - на совість бетоно-асфальт зробили. Може, хоч до першого гарного дощу достоїть.Хоча навряд чи...

Глас Народу

СВЯТКУВАННЯ ІВАНА КУПАЛА В БІЛОКУРАКИНЕ АБО ЗНОВУ ПРО ЖИТТЯ БІЛОКУРАКИНЩИНИ

«Мабуть, всім білокуракинцям сподобалось свято Івана Купала, яке відбулось на березі річки Білої?! Неймовірно, захоплююче, видовищно! Давно такого вже в нас не було. Розважались всі - від малого до старого. Але найбільше раділа молодь, дозвіллю якої так багато приділяє уваги місцева влада! Та діти, які не встигають радіти новеньким леді збудованім дитячим і спортивним майданчикам в нашому селищі, які все будують-будують, але ніяк не можуть добудувати.

І ось знову - радість неймовірна! Після святкування Дня Конституції та Дня молоді, в Білокуракине відсвяткували ще одне улюблене всенародне свято - Ніч Івана Купала. Завдяки місцевій владі,

зокрема, голові РДА, голові, селищної ради, голові громади, заступникам голів, іншім помічникам, депутатам районної та селищної ради, а також працівникам «Комунарсісу», завдяки багаточисельним спонсорам був, нарешті, облаштований пляж на річці Білій. Також завдяки невтомній праці всіх керівників району та селища, які щодня і щоночі турбуються про благоустрій селища, благополуччя своє і навіть іноді людей, в Білокуракине вже вкотре відбувається свято для душі і тіла. На цей раз - свято Івана Купала, яке так довго чекали і дочекалися. Вінки із квітів та трав, що запускали дівчата в річку Білу, неймовірне величезне вогнище, через яке плигали дівчата та хлопці, безкоштовні батути, атракціони, а також

різноманітна, весела і насичена святкова програма - все це могли бачити і чути всі, хто був на цьому святі, яке запам'ятається надовго.

Всіх присутніх зі свята привітали голова РДА Сергій Іванюченко, який нещодавно встиг побувати на відпочинку і добре засмагнув, відгодувався, набрався нових сил та енергії, а також голова Білокуракинської об'єднаної громади Сергій Сірик, який, як його не годуй, все одно тримає свою фізичну форму, завдяки своїй невтомній праці та неймовірній кількості випалених цигарок із за нервової роботи, зокрема, на будівництві дитячих майданчиків та ремонті автодоріг для жителів громади...»

- Іване, чого ти там сидиш та все бур-

мотиш? Вилазь вже з туалету, бо я сцята хочу! - дружина нетерпляче підганяла чоловіка.

- Та зачекай! Я щас дочитаю! Во, бля..., що пишуть... В нашій районці!..

- Ну і що там пишуть?! - зацікавилась дружина, переминаючись з ноги на ногу, стоячи біля туалету.

- Та про святкування... Як наші місцеві ідіоти відпочивають та святкують...

- Коли вони вже, суки, насвяткуються! - перебила його дружина... - та вилазь ти давай, бо я вже не можу терпіти!..

Іван, використавши газету за її прямим призначенням, вийшов з туалету, матюкаючись та розмахуючи руками:

- От «Життя» так «Життя»... Не сп@здять, так збрешуть!... І все у нас в селищі робиться - завдяки місцевій владі... Велике їм спасибі!.. Тьфу, бля!..

Глас Народу

Ось і відсвяткували День молоді в Білокуракине або Як все робиться для людей

Святкування Дня молоді та Дня Конституції в Білокуракине, якщо вірити районній газеті «Життя Білокуракинщини», відзначили досить яскраво і помітно. Але насправді День молоді, який мав бі відзначатись ще 24 червня (або на день раніше, як звикли у нас це робити), взагалі перенесли чомусь на 30 червня. А заодно перенесли і масові гуляння, які мали відбутись ввечері на День Конституції – 28 червня (із-за грози). Ну, з погодою все зрозуміло, хмари ж руками не розгониш та зливу не зупиниш. А от з якого переляку перенесли святкування Дня молоді? Бо погода 24 червня була тепла, ясна і просто ідеальна для свята.

А от 30 червня, коли вирішили провести свято Дня молоді на пляжі річки Білої, взагалі не було святковим. Людей прийшло максимум з два десятка, та й ті – або діти, що прийшли на річку просто покупатись, або батьки дітей, що виступали.

Як виявилось, про святкові заходи на пляжі річки Білої в Білокуракине майже ніхто не знав. Тому, мабуть, ніхто і не прийшов. Спортивні ігри, що одночасно проводились на стадіоні «Здоров'я», теж відвідало людей не багато. Майже не було не тільки глядачів, але і учасників прийшло одиниці.

В газеті «Життя Білокуракинщини» зробили суперкрутий репортаж і написали таку саму хвалебну статтю, яку можна навіть цитувати: «30 червня протягом дня відбулося багато веселих та цікавих заходів...» Ага... Так воно і було... Добре, хоч на пляжі місцеві артисти та діти виступили. «Програма свята була дуже насиченою, цікаві конкурси, в яких із задоволенням брали участь всі бажаючі...» («ЖБ»). Не знаю, на якому заході була присутня репортер (а вірніше, цілий заступник директора редакції газети «Життя Білокуракинщини») і які

саме конкурси вона спостерігала, але на пляжі річки Білої нічого подібного не було. Примарилось, мабуть...

Кажуть, що голова РДА Іванюченко в червні відпочивав за межами Білокуракинщини і саме тому ніхто особливо і не напружувався, щоб організувати та провести святкові заходи на День молоді. Тим більше, що молоді як такої в Білокуракине вже майже не залишилось. Бомісцева влада вже зробила чимало і продовжує все робити для того, щоб молодь залишала своє рідне селище і свій район. Бо навіть організувати дозвілля не спромоглися, не говорячи вже про вирішення нагальних проблем молоді. Після закінчення навчання в професійних навчальних закладах, коледжах чи навіть видах більшість молодих людей в Білокуракине чекає безробіття і незадовільності, іноді повна непотрібності. Саме тому більшість молоді після отримання професії залишається в містах і в рідне селище та район вже більше не повертається. Щороку близько двохсот випускників Білокуракинського району залишають школи і їдуть вчитися за межі району. Про суті, це означає, що кожного року населення Білокуракинського району зменшується на цих майже дві сотні молодих людей, які могли пристрати користь для свого району, жити і працювати тут, якби були такі можливості.

На словах, і особливо якщо читати районну (а зараз вже приватну) газету «Життя Білокуракинщини», і вірити тому, що кажуть і пишуть, то виходить, що життя у нас в районі – краще нікуди, і з кожним днем тільки покращується. І все – завдяки зусиллям місцевої влади. Ледь не на кожному святі, яке з пафосом відзначається в Білокуракине, обов'язково когось нагороджують грамотами, відзнаками, подяками від тієї ж

таки місцевої влади – Білокуракинської райдержадміністрації та селищної ради (або громади). Не зрозуміло тільки, за які такі заслуги. Тільки за те, що людина ходить на роботу і отримує за це зарплату – її вже треба нагороджувати? Особливо дратує, коли нагороджують керівників різних організацій чи державних (бюджетних) установ. За що? За те, що він (чи вона) докерувались до того, що розвали та розірвали район? Пропили, просрали, роздерибанили все, що тільки можна і не можна? За те, що вимагають та беруть хабарі?

В Білокуракине начебто будують та облаштовують нові дитячі майданчики. Дійсно, встановили вже кілька в різних частинах селища. Але ж, по-перше – за чиї гроші? А по-друге – ви бачили, як вони їх роблять? Якість таких майданчиків залишає бажати кращого. Бо за такі гроші, які витрачаються на них, їх можна зробити ледь не золотими. В той же час облаштувати і відремонтувати турніки на подвір'ї ЗОШ №1 не можуть. Так само і поле для міні-футболу просто в жахливому стані. На стадіоні «Здоров'я» також немає жодного нормальногополя для гри в міні-футбол, волейбол чи баскетбол. Начебто щось і робили, але так толком і не зробили. В тренажерному залі більшість тренажерів не працюють. Якби не самі спортсмени, що приносять власний спортивний інвентар та ремонтують ці тренажери, то займатись там би було нічим. В той же час на ремонт та обладнання в ДЮСШ витратили сотні тисяч гривень. І хто там зараз займається? – Та ніхто!

А кажуть, що все для простих людей, для народу...

Особливо наш мер пан Сірик популярно вихваляється своєю роботою саме для дітей і молоді селища. А насправді – тільки пафос, самолюбування та піар

на сторінках газети «Життя Білокуракинщини». Лише в останньому номері районної газети «ЖБ» фізіономії Сірика – 6 штук. Добре, хоч голова РДА Іванюченко тимчасово зник із інформаційного обрію, а то б і його втулили б на кожній сторінці.

На водосховище «Наливне» нещодавно, здавалось би, прочистили та прогорнули ґрунтову дорогу, але після першої ж зливи вона знову перетворилася на суцільне місце із грязюки, яка в спекотну погоду висохла і стала схожою лише на напрямок із масою вибій та ям, по якій проїхати ще треба постараєтись. Начебто щось робили, розгортали, але без толку, все як-небудь, все тяпляє. Начебто понаставляли на пляжі мішків для сміття через кожні 3 метри, але ж сміття потрібно вивозити хоча б один раз на тиждень. Чи пан Сірик (чи керівник «Комунарсісу» Дзюба) думають, що раз завезли мішки, то вони мають стояти там із сміттям до Нового року? Вже зараз деякі з тих мішків заповнені сміттям, яке розкладається від спеки та тхні, тим більше, що встановили їх біля очерету, а щоб дійти до них, треба прошкандібати з десяток метрів по стиранкам напівкошеного бур'яну, що не дуже зручно. Тому відпочивальники найчастіше кидають сміття просто в бік бур'янів, навіть не намагаючись його донести до встановлених мішків. А вітер робить свою справу – і все те сміття розноситься по всьому пляжу. Папір, пластикові та скляні пляшки, пакети, чиєсь загублені біостагальтери та презервативи – цього добра вже там навалом.

Знову все, як видно, для людей!..

Взагалі, веселі та дуже змістовні заходи для дітей, молоді та і всього населення проводяться в нашему селищі. День Конституції, День молоді, свято Івана Купала, День рибалки... То бджіл спеціально потруїли, щоб і пасічникам було не до свята... Весело!... Отак і живемо... Вірніше, виживаємо...

Глас Народу

В Україні буде створено Едину Помісну Православну Церкву

Вселенський православний патріарх Варфоломій зробив історичну заяву. Об'єднання українських православних в єдину церкву практично вирішено!

1 липня, виступаючи у Тронному залі своєї резиденції після богослужіння, Вселенський Патріарх Варфоломій значну частину промови присвятив українському питанню.

Константинопольська Церква-Маті не дозволяла «передавати території України будь-кому, крім права хиротонії Київського митрополита в Москві на умовах його обрання соборно в Києві на місцевому Соборі та при безумовній згадці Вселенського Патріарха». До цих слів Патріарх додатково уточнив: «Наш Престол не визнав відділення Київської

Митрополії та залежних від неї православних Церков Литви та Польщі і їх приєднання до Московської Церкви, що було здійснено проти канонів і не були дотримані права Київського митрополита, який носив титул Екзарха Вселенського Престолу».

Президент України Петро Порошенко з перших днів після обрання, розуміючи небезпеку церковного розколу для подальшого існування нашої держави, докладав чимало зусиль, щоб рух до об'єднання православних церков в Україні почався і отримав благословення Вселенського патріархату.

До активної фази вирішення цього питання дійшло після звернень Президента України та Верховної Ради як світ-

ської влади, а також ієрархів українських православних церков до патріарха Варфоломія з проханням надати Томос (указ) про заснування єдиної помісної української автокефальної церкви.

«Для мене справа утвердження незалежної помісної Церкви – такої ж важги, як вже здобути безвіз та Угода про асоціацію з Євросоюзом. Як боротьба за членство в Євросоюзі та членство в НАТО, які ще попереду. Це – питання національної безпеки і нашої оборони у гібридній війні», – наголосив Глава держави.

На наших очах завершується несправедливість, в результаті якої 332 роки тому Київська митрополія Православної церкви була незаконно підпорядкована

Москві, у результаті чого віруючі християни в Україні були духовно розділені. Наразі в Україні існують три православні церкви: Українська Православна Церква Київського Патріархату (УПЦ КП), Українська Автокефальна Православна Церква (УАПЦ) і Українська Православна Церква Московського Патріархату (УПЦ МП). І тепер є логічним, що Мати-Церква бажає відновити єдність розділеного церковного тіла в Україні.

Його Всесвятість нагадав про те, що Константинопольська Церква завжди дбала і вирішувала багато складних церковних питань на користь народу Божого і збереження Всеправославної єдності, та сьогодні бореться для остаточного врегулювання церковних справ в Україні.

Сергій Ткачук

В РДА відбулося засідання комісії

Відбулося засідання районної комісії з питань техногенної-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій

06 липня 2018 року у залі засідань райдержадміністрації відбулося засідання районної комісії з питань техногенної-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій під головуванням першого заступника голови районної державної адміністрації Щебетенка С.В.

На порядку денного засідання комісії розглядалися наступні питання:

- Про виконання «Комплексного плану невідкладних спеціальних заходів щодо

виявлення, локалізації та ліквідації карантинного бур'яну амброзії полінолистої на території Білокуракинського району у 2018-2020 роках».

- Про заходи щодо поліпшення пожежної та техногенної безпеки на об'єктах з масовим перебуванням людей (дошкільні та загальноосвітні навчальні заклади, заклади охорони здоров'я).

- Про невідкладні заходи щодо посилення пожежної безпеки в період збирання, зберігання та переробки врожаю 2018 року і заготівлі грубих кормів на території Білокуракинського району.

- Про стан протипожежного водопостачання Білокуракинської ЦРЛ.

- Про протидію масовим пожежам на стихійних сміттезвалищах Білокуракинського району.

За результатами доповідей, зауважень та доповнень, з метою запобігання виникнення надзвичайних ситуацій, прийнято рішення районної комісії з питань ТЕБ та НС зазначених питань, яке буде направлене виконавцям для відповідного реагування.

За матеріалами Білокуракинської РДА

День поля на Білокуракинщині

5 липня на Білокуракинщині відбувся обласний захід з нагоди Дня поля. В його рамках в районному Будинку культури відбулося обговорення напрямків розвитку інфраструктури виробництва та збуту аграрної продукції, а також основні напрямки державно-приватного партнерства в сфері аграрного сектору Луганської області. У цьому взяли участь заступник голови облдержадміністрації Вадим Данієлян, голова райдержадміністрації Сергій Іванюченко, директор Департаменту агропромислового розвитку облдержадміністрації Лариса Бичкова, представники управлінь та відділів агропромислового розвитку райдержадміністрацій області, керівники та спеціалісти агроформувань, сільськогосподарських підприємств та фермерських господарств, представники компанії ECODEVELOP та ін.

З вітальним словом до присутніх звернулися голова Білокуракинської райдержадміністрації Сергій Іванюченко та заступник голови облдержадміністрації Вадим Данієлян. Вони наголосили на важливості даного заходу, адже саме на Дні поля компанії мають змогу презентувати для учасників-аграріїв передову продукцію для рослинництва, посівну техніку, пропонують інноваційні рішення

для роботи в сучасних умовах аграрної галузі. А ще подібні зустрічі аграріїв сприяють їх консолідації та обміну досвідом. Після цього керівництвом області було відзначено кращих аграріїв Луганщини.

Максим Васильєв, керівник ДП АПК «УкрАгроСтар», разом з Валерієм Окопним, виконавчим директором Асоціації сільгospтоваровиробників Луганської області, презентували присутнім Білокуракинський районний осередок Асоціації сільгospтоваровиробників Луганської області, його основні завдання та досягнення.

Цікавою була презентація проекту будівництва біогазової станції, яку представила присутнім Ольга Сидорчук,

представник компанії ECODEVELOP.

В свою чергу міський голова м. Рубіжне Сергій Хортів презентував проект будівництва логістичного центру.

Після цього учасники заходу відправилися на демонстраційний огляд поля рапсу СТОВ «Україна» (керівник Микола Лавренко). Там відбувся показ технології та спеціалізованого обладнання, а також неформальне спілкування учасників заходу.

За матеріалами Білокуракинської РДА

До 8 років позбавлення волі

До 8 років позбавлення волі з конфіскацією майна засуджено мешканця Луганщини за розбійний напад

Білокуракинським відділом Старобільської місцевої прокуратури Луганської області підтримано публічне обвинувачення у кримінальному провадженні за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 187 КК України (розбій, поєднаний з проникненням у житло)

Встановлено, що у травні 2017 року мешканець Троїцького району Луганської області здійснив розбійний напад поєднаний із проникненням у житло, розташоване на території Білокуракин-

ського району. Погрожуючи потерпілій насильством, небезпечним для життя і здоров'я заволодів майном (грошима та золотом) на загальну суму 19 тис грн.

За результатами судового розгляду судом ухвалено обвинувальний вирок та розбійника визнано винним учинені злочину, передбаченого ч. 3 ст. 187 КК України та призначено покарання у вигляді 8 років позбавлення волі з конфіскацією всього належного йому майна.

Прокурор Білокуракинського відділу Старобільської місцевої прокуратури Е. Зінченко

За матеріалами сайту Біл. райради

Міжгалактичний відпочинок у ДЗОВ «Зоряний»

38 учнів Білокуракинської ОТГ розпочали свої літні канікули у чудовому дитячому оздоровчому таборі «Зоряний» (с. Потоки, Кременчуцький район, Полтавська область).

За 21 день другими батьками для дітей стали вожаті Марина Олексіївна, Тетяна Юріївна та вихователь Віктор Миколайович.

Тільки-но приїхавши до табору відразу сподобалася привітливість колективу, який нас зустрічав.

На початку зміни відбулося відкриття Малих Олімпійських ігор, до речі, наша команда «Бджоли» мала першість в таборі по спорту. Також, до нас приїздили найкращі спортсмени Полтавської області. Дуже імпульсивним був товари-

ський матч, між командою табористів та вожатих.

Кожен день був цікавий, насычений різноманітними іграми, конкурсами, змаганнями. Нам проводили майстер клас від Львівської шоколадної майстерні, де ми змогли зробити смаколики своїми руками. На майстер класі від «Студія кольорова» ми готували піцу.

Кожному з нас подарували фірмову футболку з надписом «Зоряний», яка тепер буде кожного дня нагадувати про друзів, яких ми знайшли в таборі.

Загалом перебування в ДЗОВ «Зоряний» дуже сподобалося і залишило незабутні враження та яскраві емоції.

За матеріалами спільноти Відділ освіти Білокуракинської ОТГ

Свято Івана Купала в селі Паньківка

Івана Купала - це ігри, танці, стрибки через багаття, небезпечні, але захоплюючі, прадавня легенда про цвіт папороті, який, за переказами, можна знайти в ніч із 6 на 7 липня. Жителі села Паньківка саме цього дня влаштували свято, гучно, весело і дружно відзначали Івана Купала. Окрасою вечора став драматичний гурток «Балаган» - керівник бібліотекар Паньківської бібліотеки філії №13 Осєледько Г.О. Своїми виступами радували юні таланти, які підготували запальні танці та сценки з «Дурнемаром», «Жабками» та «Черепахою Тортилою».

Смачним кулішем частвали присутніх І. Світлична і С. Скороход.

Свято залишило гарний настрій та задріло позитивом всіх присутніх.

За матеріалами Білокуракинської ОТГ

Відбулось спільне засідання районної робочої групи

04 липня 2018 року в Білокуракинському районному центрі зайнятості відбулось спільне засідання районної робочої групи з питань забезпечення реалізації рішень, спрямованих на підвищення рівня оплати праці та дотримання норм законодавства в частині мінімальної заробітної плати, та районної робочої групи з питань забезпечення легалізації виплати заробітної плати та зайнятості населення. В засіданні приймали участь: заступник голови Білокуракинської райдержадміністрації

Наталія Вервейко, перший заступник начальника Головного управління ПФУ в Луганській області Баранов Павло Валентинович, представники Головного управління Держпраці у Луганській області, роботодавці району.

На засіданні обговорювалось питання легалізації найманої праці, детінізації заробітної плати. Присутнім суб'єктам господарювання надані розгорнуті консультації та роз'яснення з питань трудового законодавства.

За матеріалами Білокуракинської РДА

Підтримка з гуманітарних програм

Діяльність Товариства Червоного Хреста в I півріччі 2018 року згідно плану була спрямована на підтримку найуразливішої категорії населення, надаючи їм підтримку з гуманітарних програм.

Білокуракинською районною організацією Червоного Хреста в I півріччі 2018 року надана натуральна допомога цій категорії, в тому числі переселенцям продуктами харчування, а також одягом у кількості 291,5 кг на суму 10054 грн. Крім того, за цей період видано 2429 одиниць одягу від фінського Червоного Хреста і передано 203 одиниць одягу до служби у справах дітей Білокуракинської РДА, для дітей і сімей, які стоять у них на обліку.

Всього за цей період видано натулярної та гуманітарної допомоги 173 особам, в тому числі 33 переселенцям на суму 54798 грн.

Настанок хочеться висловити слова подяки керівникам підприємств, організацій, медичних установ, директорам шкіл, керівникам агроформувань, особливо директору СТОВ МТС «Альянс» В.Г.Писаренку, директору ДП «УкрАгроСтар» М.В.Васильєву, настоятелю Свято-Тихонівського храму архімандриту Володимиру, а також всім, хто активно брав участь у виконанні поставлених завдань перед РО ТЧХ, в тому числі волонтерам.

О.СУХОСТАВЦЕВ, голова РО ТЧХ

Свято гармонії, краси, здоров'я та молодості

танцювального колективу «Конфетti-dance». Свої вокальні номери глядачам дарували: Анжеліка та Валерія Сінельниково, Євгенія Білоус, Ольга Лисиця, Максим Проценко, Галина Пекалєва, Анна Савицька та Анастасія Лисиця. Програма свята була дуже наскрізною, цікаві конкурси, в яких із задоволенням брали участь всі бажаючі.

Паралельно із культурною пляжною програмою на спорткомплексі «Здоров'я» відбулося спортивне свято «Олімпійський день», що відзначається в усьому світі з нагоди створення Міжнародного олімпійського комітету та відродження Олімпійських ігор. Цей спортивний захід також був присвячений відзначенню Дня Конституції України та Дня молоді. Бажаючі, адже вікових обмежень не було, мали змогу

позмагатися за перемогу із пляжного волейболу, настільного тенісу, масового легкоатлетичного забігу та шашок. Всі ігри проходили гостро та захоплююче, головними суддями змагань були М.Я.Пономаренко та М.І.Єрьоменко. У напруженій, важкій і наполегливій боротьбі з пляжного волейболу перше місце отримала команда Олександра Зеленського та Валерія Хачатурова. Першу позицію з настільного тенісу посів Данило Чумаченко, другу - Михайло Ляшко, третю - Антон Житлухін. Результати змагань з шашок розподілилися наступним чином: на першу сходинку п'єдесталу пошані піднявся Богдан В'ялій, другу позицію зайняв Олег Усенко, третю - В'ячеслав Опанасович Шипілов. Переможці та призери за свої успіхи були нагороджені сувенірами, грамотами та кубками від Білокуракинської ОТГ, Білокуракинської РДА та Національного олімпійського комітету України.

Навіть по завершенню спортивно-культурних заходів натовп не хотів розходитись. Бажаючі на березі річки влаштували пікнік, засмагали на сонці, купалися.

Серед багатьох свят, які відзначає наша країна. День молоді та День Конституції України особливі та

унікальні. Поява Конституції стала найважливішим кроком у створенні базових інституційних зasad, в утверджені політико-правового механізму існування суверенної України, в якій найвищою соціальною цінністю є людина, її життя та здоров'я, честь і гідність, недоторканність та безпека.

Україна має славну історію законотворення, завдячуячи мудрості предків. Формування підвалин європейської демократії, ідеї народовладдя, дотримання прав і свобод громадян сягає глибини віків.

А молодість - прекрасна, неповторна та одночасно відповідальна пора, коли людина вступає у самостійне життя, ухвалює свої перші власні рішення. Це та пора, коли маленька перемога стає запорукою життєвого успіху. Час мрій і надій, пошуку свого життєвого шляху, бажання діяти, дивувати світ своїми сміливими ідеями і досягненнями.

За матеріалами «ЖБ»
фото: Сергій Сімутенков

На Луганщині пройшов фестиваль української іграшки та гри

солідації суспільства, покликана задати імпульс знекровленому війною регіону. Ми маємо відродити довіру один до одного і віру у власні сили».

В умовах несприятливих психологічних обставин, в яких вже п'ятий рік переважають мешканці Луганщини, проведення такого фестивалю є напочуттям актуальним. Це не лише підтримка та розвиток народних традицій, а своєрідна мистецька терапія за допомогою захоронення в ігри та фольклор.

Дійство відбувалося на мальовничому березі р. Красна. Учасників та гостей свята розважали виступи Луганського обласного Козачого кінного театру, артистів театру юного глядача Сєвєродонецького міського Палацу культури, ансамблю пісні і танцю «Радани» Луганської обласної філармонії, а також професійних і аматорських колективів закладів культури області.

Під час фестивалю усі бажаючі мали можливість познайомитися з різними техніками створення народних іграшок з природних матеріалів. Для цього була організована робота майданчику «Етноіграшка», де майстри декоративно-ужиткового мистецтва з усіх районів провели майстер-класи з виготовлення ляльки-мотанки, обрядової ляльки, текстильної іграшки, українського козачка, глиняної іграшки тощо. Гости фестивалю також могли навчитися в'язанню на пальцях, плетінню мандал та ловців снів.

У рамках свята було організовано благодійну зону «Крамничка добрих справ», де відвідувачі фестивалю під час майстер-класів виготовляли іграшки, що потім будуть передані дітям із прифронтових населених пунктів, з малоабезпечених сімей, а також тим, які перебувають у закладах психологічної реабілітації. Гости фестивалю також могли купити вже готових ляльок у майстрів та зробити власний благодійний внесок.

Великою складовою фестивалю також була робота ігрових майданчиків. На спеціальних дитячих та дорослих ігро-

вих зонах працівники культури – знавці народних традицій – долучали гостей до сезонно-обрядових, побутових ігор, ігор-атракціонів, забав тощо. Дорослі, діти, молодь – усі бажаючі, поринаючи у традиції народних розваг, стали учасниками обрядових, хороводних, театралізованих та сюжетно-ігрових програм різноманітної тематики. «Струмочок», «Хто кого перетягне», «Очищення кропивою», «Тинок», «Бій мішками», «Коти-миші» – ці та багато інших ігор влаштовували на своїх майданчиках діячі культури різних районів Луганщини.

Під час свята працювала фото-зона та виставка техніки ДСНС.

На завершення заходу глядачів зачарувало обрядове дійство запалення Купальського вогнища. Найактивніші учасники були нагороджені призами та грамотами.

Фестиваль був започаткований у 2016 році та проводиться згідно з Регіональною програмою розвитку української мови, культури, національної свідомості громадян України на території Луганської області на 2016-2018 роки. Організатором виступає облдержадміністрація та Луганський обласний центр народної творчості.

Метою Фестивалю є відродження, збереження і розвиток українських народних традицій виготовлення іграшок, популяризації традиційних народних ігор, кращих зразків народної творчості та започаткування широкого кола населення до вивчення фольклору.

За матеріалами Білокуракинської РДА

Білокуракинці - на фестивалі в Кремінні

На фестиваль української народної іграшки та гри, що 7 липня відбувся в м. Кремінна, завітали також і представники Білокуракинщини. Зокрема, фестиваль відвідали 1-й заступник голови РДА Щебетенко С.В., заступник голови районної ради Літвінова Н.П., директор районного краєзнавчого музею Чайка О.О., директор РБК Ткаченко С.А.

На виставці м'якої іграшки були представлені найкращі роботи майстрів Білокуракинщини - Ольги Сорочинської, Олени Зверхановської, Оксани Ізмалкової, Валерії Сінельникової, Вероніки Колпаченко. Своєю піснею на фести-

валі глядачів порадувала солістка Білокуракинського РБК ім. Т.Г. Шевченка - Сінельникова Анжеліка! За участь у фестивалі всі були нагороджені дипломами та цінними сувенірами!

За матеріалами спільноти
Білокуракинський РБК

6 липня, у м. Кремінні відбувся III обласний фестиваль української народної іграшки та гри, на який зібралися представники закладів культури, народні майстри та творчі колективи з усієї Луганщини. За дорученням голови Луганської обласної державної адміністрації – керівника обласної військово-цивільної адміністрації Юрій Гарбуза у заході взяв участь його заступник Юрій Клименко. Він привітав гостей та учасників свята, зачитавши звернення очільника області.

«Показово, що це відбувається на Сході України, адже попри міфи, культура Луганської області – українська. Ми маємо відроджувати наші традиції, навчати своїх дітей. Кожна лялька-мотанка чи глиняний коник пов'язує нас із нашими предками, стає дороговказом для національного відродження, – йшлося у зверненні. – Наша сила – у єдності. Тільки об'єднавши зусилля у різних сферах – громадській, професійних, хобі – ми зможемо досягти успіху. На Луганщині створено 12 галузевих асоціацій. Це нова платформа для кон-

Соціально-економічне становище Білокуракинського району у січні-березні 2018 року

Населення

Чисельність наявного населення району, за оцінкою, здійсеною на основі наявних адміністративних даних щодо державної реєстрації народження і смерті та зміни місця проживання, на 1 березня 2018 р. становила 18854 особи. Упродовж січня-лютого 2018 р. чисельність населення зменшилася на 29 осіб, у тому числі внаслідок природного скоччення на 36 осіб і на 7 осіб за рахунок міграційного приросту.

У січні-лютому 2018 р. в районі зареєстровано 19 осіб живонароджених немовлят та 55 осіб померлих.

Ринок праці

За даними державної служби зайнятості на кінець березня 2018 р. кількість зареєстрованих безробітних району становила 507 осіб, що на 15,9% менше, ніж на кінець лютого 2018 р., і на 17,9% більше, ніж на кінець березня 2017 року.

Рівень зареєстрованого безробіття по району на кінець березня 2018 р. становив 4,6% населення працездатного віку.

Кількість вакансій, заявлених роботодавцями до державної служби зайнятості, у березні 2018 р. порівняно з лютим 2018 р. збільшилося у 3,5 рази і на кінець місяця становило 134 особи.

Навантаження зареєстрованих безробітних на одну вакансію зменшилось із 16 осіб на кінець лютого 2018 р. до 4 осіб на кінець березня 2018 р.

Доходи населення

У четвертому кварталі 2017 р. розмір середньої номінальної заробітної плати штатних працівників підприємств, установ, організацій (з кількістю працюючих 10 осіб і більше) по Білокуракинському району становив 5834 грн., що у відсотку до середнього рівня по Луганській області 88,9.

Найнижчий рівень заробітної плати спостерігався за такими районами: Марківський - 77,1% та Міловський - 76,4%, найвищий рівень у Новоайдарському районі - 106,6%.

Заборгованість із виплати заробітної плати по Білокуракинському району на 1 березня 2018 р. відсутня.

Середньооблікова кількість штатних працівників підприємств, установ та організацій у IV кварталі 2017 року району становила 2629 осіб, що у відсотку до загального підсумку по Луганській області 2,3.

Соціальний захист по Луганській області

У січні-лютому 2018 р. субсидії для відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг призначено 8266 домогосподарствам, що становило 104,2% від загальної кількості домогосподарств, які звернулися за субсидіями (враховуючи звернення у попередніх періодах), з них у міських поселеннях - 6820 домогосподарств, у сільській місцевості - 1446 домогосподарств.

Загальна сума призначених субсидій у січні-лютому 2018 р. становила 7822,0 тис. грн., з неї в міських поселеннях - 6470,4 тис. грн., у сільській місцевості - 1351,6 тис. грн.

Середній розмір призначеної субсидії для відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг на одне

домогосподарство у лютому 2018 р. становив 898,2 грн.

Крім того, у січні-лютому 2018 р. 1344 домогосподарствам (36,8% із числа тих, які звернулися) було призначено субсидії готівкою на придбання скрапленого газу, твердого та рідкого пічного побутового палива, з них у міських поселеннях - 911 домогосподарствам, у сільській місцевості - 433 домогосподарствам.

Середній розмір призначеної субсидії цього виду на одне домогосподарство у лютому 2018 р. становив 3426,6 грн.

У січні-лютому 2018 р. загальна сума субсидій готівкою, отриманих домогосподарствами на придбання скрапленого газу, твердого та рідкого пічного побутового палива становила 2433,7 тис. грн.

Ціни по Луганській області

Індекс споживчих цін на споживчу ринку області у січні-березні 2018 р. становив 102,6% (у відповідному періоді попереднього року - 103,7%).

Продукти харчування та безалкогольні напої подорожчали на 3,1%. Найбільше (на 15,3% та 11,8%) подорожчали фрукти та овочі. На 4,3% зросли в ціні риба та продукти з риби, на 3,8% - маргарин, на 3,5% - хліб, на 3,1% - кисломолочна продукція, на 3,0% - олія соняшникова, на 2,6% - макаронні вироби, на 2,3% - кава, на 2,1% - сметана, на 1,9% - чай, на 1,8% - масло, на 1,7% - рис, кондитерські вироби з борошна, сир і м'який сир (творог), на 1,5% - кондитерські вироби з цукру, на 1,3% - шоколад, на 1,2% - молоко, на 0,7% - м'ясо та м'ясопродукти. Водночас на 3,0% подешевшав цукор, на 1,3% - яйця, на 0,2% - продукти переробки зернових.

Ціни на алкогольні напої та тютюнові вироби зросли на 4,8%, у т.ч. тютюнові вироби - на 7,4%, алкогольні напої - на 1,7%.

Одяг і взуття подешевшали на 0,2%, що пов'язано з подешевшанням одягу - на 0,7%. При цьому взуття подорожчало - на 0,4%.

Ціни (тарифи) на житло, воду, електроенергію, газ та інші види палива зросли на 0,4% за рахунок підвищення цін на холодну воду - на 3,1%, утримання та ремонт житла - на 2,4%, каналізацію - на 2,1%, утримання будинків та прибудинкових територій - на 0,9%, гаражої води та опалення - на 0,2%.

Ціни на предмети домашнього вжитку, побутову техніку та поточне утримання житла в цілому підвищилися на 1,8%, у т.ч. меблі та предмети обстановки, килими та інші види покріттів для підлоги - на 4,4%, домашній текстиль, товари та послуги для щоденної підтримки будинку - на 1,7%, побутову техніку, вироби зі скла, столовий посуд і предмети домашнього вжитку - на 0,9%.

Зростання цін у сфері охорони здоров'я на 2,0% пов'язано з подорожчанням послуг лікарень - на 2,6%, амбулаторних послуг на 2,4%, фармацевтичної продукції, медичних товарів та обладнання - на 1,8%.

Підвищення цін на транспорт у цілому на 2,4% в основному спричинено подорожчанням палива та мастил на 4,6%, транспортних послуг - на 1,3%.

Право матері на роботу

«Намагаюся влаштуватися на роботу, проте мені відмовляють, бачу причину - моя вагітність. Чи легко влаштуватися молодій матері на роботу? Ганна Іваненко».

На жаль, подібні ситуації трапляються у житті досить часто. Справді, роботодавці не хочуть брати на роботу вагітних жінок та мам, у яких є малі діти.

Однак українське законодавство захищає будь-яку дискримінацію вагітних жінок і молодих мам. Відповідно до

статті 184-ї Кодексу законів про працю України, забороняється відмовляти жінкам у прийнятті на роботу і знижувати їм заробітну плату з мотивів, пов'язаних, зокрема, з вагітністю або наявністю дітей віком до трьох років.

При відмові у прийнятті на роботу зазначенним категоріям жінок власник або уповноважений ним орган зобов'язані повідомляти їм причини відмови у письмовій формі. Відмову у прийнятті на роботу може бути оскаржено у судо-

ціні у сфері зв'язку зросли на 4,4%, що пов'язано з підвищенням цін на поштові послуги на 25,0%, місцевий телефонний зв'язок - на 7,5%, інтернет - на 6,0%, мобільний зв'язок - на 2,8%.

Здешевшання послуг освіти на 0,3% спричинено зниженням плати за утримання і виховання дітей у дошкільних закладах на 1,7%.

Сільське господарство

У січні-березні 2018 р. обсяг реалізації сільськогосподарських тварин на забій (у живій масі) по району зменшився на 60,0% в порівнянні з січнем-березнем 2017 р. і склав 32 тони, виробництво молока зменшилося на 19,6% (238 тон).

По Білокуракинському району станом на 1 квітня 2018 р. порівняно з 1 квітня 2017 р. збільшилося поголів'я корів - на 3,8% (10 голів) і поголів'я овець і кіз - на 8,8% (21 голова), а поголів'я великої рогатої худоби зменшилося на 17,1% (142 голови).

Середні ціни продажу аграрної продукції сільськогосподарськими підприємствами Луганської області за всіма напрямами реалізації за січень-березень 2018 р. порівняно з січнем-березнем 2017 р. зросли на усі основні види продукції. Найбільше зростання припадає на свиней (на 52,5%), велику рогату худобу (на 23,2%) та ячменю (на 23,9%).

На 1 квітня 2018 р. в сільськогосподарських підприємствах (крім малих) та підприємствах області, що здійснюють зберігання, переробку зернових культур, було в наявності 229,2 тис. т зерна (на 1,7% менше проти 1 квітня 2017 р.), у т.ч. 139,0 тис. т пшениці, 22,0 тис. т ячменю, 57,7 тис. т кукурудзи, 1,1 тис. т жита. Безпосередньо в аграрних підприємствах області зберігалося 150,8 тис. т зерна (на 2,1% менше), зернозберігаючі та зернопереробні підприємства мали в наявності 78,4 тис. т зерна (на 0,6% менше). Запаси насіння соняшнику по області становили 166,3 тис. т (на 13,6% менше, ніж на 1 квітня 2017 року).

Будівництво

У січні-березні 2018 р. підприємства Білокуракинського району будівельні роботи не виконувалися. По Луганській області виконано будівельних робіт на суму 41,1 млн. грн. Індекс будівельної продукції по області у січні-березні 2018 р. порівняно з відповідним періодом минулого року становив 25,6%.

По області нове будівництво, реконструкція та технічне переоснащення склали 15,7% від загального обсягу виконаних будівельних робіт, капітальний і поточний ремонти - 41,1% та 43,3% відповідно.

Будівництво будівель по області зменшилось на 25,8%, у т.ч. житлових - на 42,7%, а нежитлових - на 21,3%, будівництво інженерних споруд становить 10,4%.

Зовнішньоекономічна діяльність по Луганській області

У січні-лютому 2018 р. експорт товарів становив 32,7 млн. дол. США, імпорт - 51,1 млн. дол. США. Порівняно із січнем-лютим 2017 р. в експорті товарів відбулось зменшення поставок на 45,5%, в імпорті - зменшення на 16,4%. Негативне сальдо становило 18,4 млн.

вому порядку.

Згідно зі статтею 232-ю Кодексу, в районах, районних у місті, міських чи міськрайонних судах розглядаються спори про відмову у прийнятті на роботу, зокрема, вагітних жінок та жінок, які мають дітей віком до трьох років. До суду можна звернутися із заявою про вирішення трудового спору в тримісячний строк із дня, коли жінка дізналася або мала дізнатися про порушення своего права.

До речі, не допускається звільнення вагітних жінок, а також жінок, які мають дітей віком до трьох років, з ініціативи

власника або уповноваженого ним органу, крім випадків повної ліквідації підприємства, установи, організації, коли допускається звільнення з обов'язковим працевлаштуванням.

У разі звільнення зазначених жінок після закінчення строкового трудового договору здійснюється обов'язкове його працевлаштування. У цей період за ними зберігається середня заробітна плата, але не більш ніж три місяці від дня закінчення строкового трудового до-

говору.

М.ПУЛЬНИЙ, приватний нотаріус

48 сесія Білокуракинської селищної ради

Днями у залі засідань Білокуракинської селищної ради відбулась 48 сесія Білокуракинської селищної ради сьомого скликання. У її роботі, окрім 16 депутатів, взяли участь старости, приватні підприємці С.В.Дубіна, А.В.Білянський, В.В.Лагун, С.В.Коваленко, депутат районної ради Ю.Г.Грибенка, начальник відділу освіти ОТГ Л.І.Зубкова, директор КП «Білокуракине-Комунсервіс» О.М.Дзюба, заступник начальника-начальник Білокуракинського відділення Сватівської ОДПІ В.І.Шулаєва та інші запрошені. Головуючим на сесії був Білокуракинський селищний голова С.І.Сірик.

Тож присутні оперативно приступили до розгляду питань порядку денного. Серед важливих питань було рішення про встановлення ставок місцевих податків, а саме: «Про встановлення ставок податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки на 2019 рік». Проект рішення селищної ради та аналіз регуляторного впливу про встановлення податків на 2019 рік був направлений для погодження до Луганського відділення Антимонопольного комітету України та розміщений на сайті селищної ради. До селищної ради звернулися підприємці району про відміну податків на об'єкти, які не використовуються підприємцями протягом декількох років.

Податковий кодекс України є законо-

давчим актом вищої юридичної сили, який регулює відносини, що виникають у процесі встановлення та скасування податків та зборів в Україні, визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час здійснення податкового контролю, а також відповідальність за порушення податкового законодавства. Відповідно до норм Кодексу селищна рада в межах своїх повноважень приймає рішення про встановлення місцевих податків. У зв'язку з внесенням змін до Податкового кодексу України у відповідності до Закону України №71-VI «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи», яким внесені суттєві корективи в систему оподаткування, зокрема у відповідності до статті 10 Кодексу визначено перелік місцевих податків, а саме: до місцевих податків податок на майно, який включає в себе податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки. Встановлення місцевих податків, не передбачених Кодексом, забороняється. Не дозволяється сільським, селищним, міським радам встановлювати індивідуальні пільгові

ставки місцевих податків та зборів для окремих юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців і фізичних осіб або звільнення їх від сплати таких податків та зборів.

Крім цього, в сесійній залі було за слухано інформацію: про погодження проектних заявок по об'єктах Білокуракинської об'єднаної територіальної громади, що фінансуються за рахунок субвенції з державного бюджету на рахунок інфраструктури ОТГ; про внесення змін до мережі Білокуракинської селищної ради на 2018 рік; про внесення змін до мережі відділу культури та туризму Білокуракинської селищної ради на 2018 рік; про внесення змін до бюджету селищної ради на 2018 рік; про внесення змін до Статуту КП Білокуракинської селищної ради «Білокуракине-Комунсервіс»; про внесення змін до штатного розпису КУ «Центр надання соціальних послуг» Білокуракинської селищної територіальної громади; про безоплатну передачу будівельних матеріалів з балансу КП «Білокуракине-Комунсервіс» на баланс Білокуракинської селищної ради. Депутати проголосували за зазначене питання.

Своїм рішенням депутати затвердили експертну оцінку вартості нежитлового приміщення, що знаходиться у селі Попівка; перелік об'єктів водопостачання,

що належить до комунальної власності Білокуракинської ОТГ та обліковується на балансі Білокуракинської селищної ради. Також депутати своїм рішенням внесли зміни до «Програми по утриманню та ремонту автомобільних доріг по Білокуракинській селищній раді на 2016-2010 роки»; внесли доповнення до переліку об'єктів нерухомого майна, що є у власності Білокуракинської ОТГ, яке може бути передане в оренду у 2018 році.

Крім того, було підтримане клопотання перед Білокуракинською районною радою про передачу майнового комплексу районного Будинку культури ім. Т.Г.Шевченка зі спільної власності територіальних громад району в комунальну власність Білокуракинської ОТГ на баланс відділу культури і туризму Білокуракинської селищної ради та оголошено конкурс на право оренди майна, яке є власністю Білокуракинської ОТГ та знаходиться на балансі відділу культури і туризму Білокуракинської селищної ради. Також депутати розглянули земельні питання.

Депутати проголосували за вищезазначені питання та прийняли з них відповідні рішення. 48 сесія Білокуракинської селищної ради була оголошена закритою.

За матеріалами «ЖБ»

Відновлено фасад Білокуракинської школи №2

На території Білокуракинської селищної територіальної громади вже розпочато роботу по підготовці до нового навчального року. Для забезпечення якісної, сучасної та доступної загальної середньої освіти згідно стандартів «Нової української школи» Білокуракинська селищна рада визначила пріоритетні заходи щодо здійснення капітальних та поточних ремонтів загальноосвітніх закладів Білокуракинської селищної територіальної громади.

Однією із перших відремонтовано Білокуракинську ЗОШ I-III ступенів №2 за адресою смт Білокуракине, вул. Шевченка, 35. Данна школа була побудована в 1914 році, тому має не тільки практичну, а й історичну цінність, приміщення спортивної зали та новий корпус добудовано у 1976 році. В 11-и класах школи навчається 145 учнів та працює 21 педагог.

З метою створення умов для надання високоякісних освітніх послуг за ініціативи Білокуракинської громади та ПП СВФ «АгроЛ» в особі генерального директора Т.М.Лапти та директора Білокуракинського елеватора М.М.Віхрова

- спільними зусиллями відновлено фасад будівлі. На ремонтних роботах були задіяні: робітник Білокуракинської ЗОШ №2 О.І.Гнатенко та працівники Білокуракинського елеватору - М.П.Кісіль та В.О.Шестак. Школа дійсно оновилася та засяяла по-новому.

Здійснений обсяг робіт сприяє досягненню базового рівня та комфортного середовища для забезпечення прав дітей на доступність і безоплатність отримання сучасної освіти; збереження та змінення фізичного, психічного і духовного здоров'я дитини. Забезпечення сучасних умов для дітей під час перебування у закладі, сприяє їхньому естетичному зростанню та дбайливому ставленню до суспільного майна.

Учнівський та педагогічний колектив, батьки та інші мешканці селища щиро вдячні за фінансову підтримку керівництву ПГУ СВФ «АгроЛ», селищній раді та робітникам-будівельникам за здійснений обсяг робіт та отриманий результат. Добропорядок школи - справа спільна, дуже добре, що це розуміють і підтримують усі.

О.ПАВЛЕНКО, депутат селищної ради

Амброзія полінолиста - карантинний бур'ян

У Білокуракинському районі по амброзії полінолистій карантинний режим був запроваджений у 2009 році на площі 500 га на територіях сільських та селищних рад та у 2011 році було розширення кількості заражених територій на 100 га.

Амброзія - це однорічна яра рослина, яка зовнішнім виглядом дуже схожа на коноплі, а за розміром і формою листків нагадує полин гіркий, за що дісталася назву полінолиста. За сприятливих умов стебло досягає висоти 2-2,5 метри, коріння заглибується до 4 м. Розмножується амброзія лише насінинами, яких утворює до 3 тис. шт., вони переносяться на значні відстані з водними потоками, талими водами та повітрям. Зберігає схожість у ґрунті до 10 років.

Вона сьогодні росте не тільки на полях, вона росте в населених пунктах, на узбіччях доріг, будівельних майданчиках, уздовж залізниці, на пустирях, навколо шкіл і дитячих садочків, в заплаві річки. Причин такого колосального поширення декілька: високий біологічний потенціал

амброзії, відсутність біологічних ворогів, висока властивість виділяти хімічні сполуки, які пригнічують розвиток інших рослин.

Амброзія полінолиста - найзліший ворог здоров'я людини, вона виділяє ефірні масла, які визивають сильний головний біль. У період цвітіння (друга половина липня і по жовтень амброзія викликає масові алергічні захворювання (бронхіти, бронхіальна астма). Особливо шкідливий пилок амброзії, який піднімається до 5 тис. м і розноситься вітром на десятки кілометрів. У зв'язку з цим кожен рік у другій половині літа через цвітіння амброзії збільшується захворювання, відоме під назвою осіння сінна лихорадка або амброзійний поліноз. Пилок, попадаючи в очі, ніс, бронхи викликає слізотечу, погіршує зір, підвищує температуру тіла.

Заходи боротьби такі. Головна мета по боротьбі з амброзією полінолистою - не допустити повного циклу вегетації, а головне - цвітіння та утворення насіння. На територіях населених пунктів ба-

жано застосовувати механічний метод боротьби. На землях з високими і дуже високими санітарно-гігієнічними вимогами (землі навколо житлової забудови, громадських будівель, тваринницьких ферм, парків, скверів, стадіонів, спортивні майданчики, промислові території і інші) виключено застосування гербіцидів. Тут амброзія знищується шляхом випилювання, ручного видалення або скошування. Замість багаторазового скошування відростаючої амброзії більш ефективним буде два скошування: перше - в червні, друге - у вересні.

На полях сільськогосподарського призначения рекомендовано застосовувати хімічні препарати.

Сільським та селищним головам рекомендую вжити заходів щодо виявлення осередків амброзії на підвідомчих територіях та їх ліквідації. Обстежити старі вогнища з метою не допущення їх розширення.

Закликаємо керівників підприємств,

наскільки загрозливим є збіг кількох факторів: відсутність дощу, сильний вітер, нескошений бур'ян. За таких умов навіть необережно викинутий у природожні бур'яни сірник чи недопалок може стати причиною великої лиха. А з сухої трави вогонь здатен перекинутися на сухостій, а потім охопити найближчі зелені насадження (лісосмуги, ліси), господарські споруди (гаражі, сараї, прибудови тощо).

З огляду на такий стан речей, проблему вигорання пустирів та травостою слід вирішувати комплексно. Тож ДСНС закликає: не експериментуйте із займистими речовинами у пожежонебезпечний сухий літній період. Не будьте байдужими, якщо помітили дим, тління або слабкий вогонь. Загасити займання трави поблизу житлового сектору на самому початку легко - просто вилити відро води чи прикидати землею.

У разі небезпеки телефонуйте на номер служби порятунку «101».

А.ТІЛЬНОВ, заступник начальника Білокуракинського МРВ ГУ ДСНС України у Луганській області, підполковник служби цивільного захисту

організацій всіх форм власності, землекористувачів і жителів району: не залишатися байдужими до захисту врожаю сільськогосподарських культур і оздоровлення екології нашого району. Необхідно провести попереджуvalні, агротехнічні, хімічні, механічні заходи боротьби зі знищенням амброзії, починаючи з липня по жовтень місяць.

За невживтя заходів по боротьбі з амброзією посадові і приватні особи несуть відповідальність згідно ст. 105 КУПАП.

О.ЖУРБА. головний спеціаліст Управління фітосанітарної безпеки Головного управління Держпродспоживслужби в Луганській області
За матеріалами «ЖБ»

Етапи драматичного розмежування

Східні кордони України 1918 року: становлення, захист, розвиток

9 лютого 1918 року між урядом Української Народної Республіки і Центральними державами був підписаний Брестський мир, визначені західні кордони і принципи виведення іноземних військ з території незалежної України. У столиці УНР продовжилися переговори з німецьким урядом про обмін продовольчих товарів на промислові (за принципом «поїзд на поїзд»), обмін військовополоненими, тощо. В цей час про прихід німецьких військ на українську землю питання не стояло ні в Берліні, ні в Києві. З іншого боку, радянська Росія в Бресті зобов'язувалася примиритись з Українською державою, а її війська повинні були залишити територію УНР. Кордон між цими державами має визначити спеціальна угода між урядами соціал-демократів Винниченка і Леніна. Для його вироблення і в продовження Брестських домовленостей ранньою весною 1918 року в Україні була спрямована московська делегація на чолі з Х. Раковським і Д. Мануїльським.

Між двома силами

Що було далі - добре відомо. Відмова Москви від Брестських домовленостей, більшовицький терор в Україні. Центральна Рада, розброявши перед цим власні українізовані збройні формування, приймає вимушенну військову допомогу проти більшовиків від Німеччини. Умова українського уряду про те, щоб німецькі частини не залишалися в центрі України, а тільки зайняли лінію кордону з Росією, Берлін не виконує...

За всяку ціну, в кінці весни 1918 року сформовані в останні місяці існування Центральної Ради регулярні війська УНР проводять успішні бойові операції проти більшовиків на кримському і донецькому напрямках, а в травні-червні в цьому ж році разом з німецькими частинами займають позиції на кордоні з республікою Росією. В цей час московська делегація Х. Раковського вела переговори вже з урядом гетьмана П. Скоропадського. «Найбільшим досягненням» цих затяжних і незавершених переговорів було встановлення демаркаційної лінії від Суражка на півночі України (нині в складі Російської Федерації) до Куп'янська на півдні.

За Куп'янському йшла Воронежчина, українське населення якої, відповідно до III Універсалу Центральної Ради, саме повинно було вирішити - приєднуватися до України або залишитися в Росії. Німці тут на власний розсуд встановили демаркаційну лінію і ні за що не погоджувалися йти далі, не дозволили Скоропадському направити українські з'єднання на Воронежчину і Подоння. Тому українські військові підрозділи зупинилися на лінії Куп'янськ - Ровеньки - Бондарівка (останні дві слободи нині належать Росії) - Кам'янка (зараз українське село) - Кантемирівка, хоча межа, яку запропонувала українська сторона Росії, повинна проходити по лінії Старий Оскол - Бутурлинівка - Новохоперськ і далі по місцях розселення етнічних українців до Північного Кавказу. Сам П. Скоропадський з цього приводу дав емоційну, не властиву його образу русофільства, але типову для німецької маріонетки, оцінку діям союзників: «Німці... не дійшли до кордонів України і Сovedipii, які передбачалися, а провели демаркаційну лінію дещо раніше. Потрібно було бачити те горе людей, які приїжджали до мене після того, як дізвавалися, що поки що на північ від демаркаційної лінії ми фактично не можемо керувати країною. Скільки сліз і відчаю викликала ця інформація, і все це були не поміщики, навіть не дрібні власники, які знали, що все їх добро буде спалене і ніхто не допоможе врятувати їх жінок і дітей. Я

також був в розpacі, але німці нізащо не погоджувалися просуватися далі, і зі своєї точки зору вони мали рацію, тому що вони і без того занадто розсіялися».

Павло
Скоропадський

Бажання українців Вороніжчини, Подоння і Кубані влітися в самостійну і незалежну Україну збіглося з намірами спочатку Центральної Ради, а згодом гетьмана П. Скоропадського, утворити державу в межах етнічного розселення українців. Наміри Києва з цього приводу відбивалися в IV Універсалі, устремління ж українського населення вказаних етнічних територій відбивалися в таких телеграмах: «Щиро вітаємо братів-товариши! Хай живе вільна Україна! Маємо надію, що засяє вільне сонечко ненікі України. Кооператив «Товариська крамниця» слободи Пухової Острогозького повіту Воронезької губернії. Рада Кооперативу» (телеграма Харківському З'їзду представників українського народу Слобожанщини, квітень 1917 року). Подібного ж змісту і на ту саму адресу приходили звернення з Новохоперська (Воронежчина) і з Луганської Приайдарщини - від організації «Прогресів» села Нещеретове Старобільського повіту. Більш активними були українці Кубані: депутати Законодавчої ради в січні 1918 року проголосили утворення Кубанської Народної Республіки і прийняли резолюцію про приєднання Кубані на федеративних засадах до України, яка в той час вже відокремилася від Росії. Серед факторів, які не дозволили реалізувати бажання і прагнення Вороніжчини, Подоння і Кубані приєднатися до Великої України, був і стримуючий німецький фактор та маріонеткова нерішучість П. Скоропадського.

На «Лінії обсадження»

Південну частину встановленої німцями «Лінії обсадження» (за термінологією тих часів) на проміжку південніше Куп'янська - Кантемирівка зайняв Запорізький корпус генерал-хорунжого Олександра Натієва: від слободи Кантемирівка через Новомарківку (зраз обидві в складі Воронезької області РФ), слободу Пантиюшин (нині Новопсковського району Луганської області в Україні), через сусідню її слободу Бондарівка (нині в Воронезької області РФ) і вище на слободу Ровеньки (у 1918 році Острогозького повіту Воронезької губернії, нині районний центр Білгородської області РФ). На правому крилі корпусу, в Новохоперськівці, була розташована кінна сотня 1-го Запорізького полку імені гетьмана Петра Дорошенка, в слободі Пантиюшин і Бондарівці стояла піхота цього полку. Штаб і командир, полковник Олександр Загродський, перебували в слободі Кам'янці (нині Новопсковського району Луганської області). Полк дорошенківців, чекаючи результатів переговорів з російською делегацією, готовий був далі йти вглиб Богучарського повіту Вороніжчини, який за проектом Центральної Ради, а потім уряду П. Скоропадського мав також входити в українське Подоння.

На захід від 1-го полку дорошенківців простір від Бондарівки в напрямку до Ровеньки (в селах Волоконівка і Вища Біла нинішньої Воронезької області, в селі Новобіла Новопсковського райо-

ну Луганської області) займав 2-й Запорізький піхотний полк полковника Петра Болбочана.

По річці Айдар були розташовані 3-й Гайдамацький піхотний полк полковника Володимира Сікевича з штабом в Білолуцьку (Новопсковський район) і 1-й Запорізький імені кошового Кості Гордієнка полк кінних гайдамаків полковника Продльмо, який тільки що змінив полковника генеральної булави Всеvoloda Петрова. Штаб останнього полку знаходився в слободі Павлівка під Білокуракине (нині районний центр Луганської області). Йому підпорядковувався гарматний дивізіон полковника Алмазова.

Ше на північніше по Айдару (по лінії слобода Ровеньки - слобода Айдар, нинішня Білгородщина) займав позиції 3-й Запорізький полк імені гетьмана Богдана Хмельницького полковника Олександра Шапovala. (Не змішувати з 3-м Гайдамацьким. Номери полків подані у відповідності з наказом військового міністерства по виданню I. Тиктора «Історія українського війська»).

У контексті історії України і Слобожанщини, зокрема, цікавими є деякі факти, пов'язані з цими військовими підрозділами і їх перебуванням на території північної Приайдарщини.

В кінці січня 1918 року витіснена більшовиками з Києва Центральна Рада переїхала до Житомира, де почала приймати негайні заходи по зміцненню обороноздатності. Уряди Німеччини та Австро-Угорщини відпустили в Україну галицькі військові частини з українців, які були на італійському фронті, і зброяти військовополонених українців колишньої царської армії, які перебували в Німеччині і Австро-Угорщині (дід автора цих рядків, Каплан Іван Петрович, став воєнним 1-ї дивізії синьожупанників, сформованої з українців табору військовополонених колишньої царської армії). Але галицькі частини були далеко, а формування підрозділів з полонених тільки почалося, тому Центральна Рада пішла на небажаний і непопулярний крок - погодилася на допомогу німецькими регулярними частинами проти наступу більшовиків. Разом з тим, виправляючи власні помилки, Центральна Рада почала формувати свої українські збройні сили, серед яких особливі місце займає окремий Запорізький загін. Він був утворений 9 лютого 1918 року через виведення в січні в цьому ж році з Києва окремих українських частин. Через місяць він реорганізований в Запорізьку дивізію, командування якої з березня було доручено Олександру Натієву, осетину, генерал-майору російської служби, який став генерал-хорунжим армії УНР і користувався великою прихильністю українських козаків.

6 квітня 1918 дивізія вибила з Харкова більшовиків, поповнилася добровольцями, тому за наказом військового міністерства дивізія стала корпусом. За Гетьманату в серпні, під час перебування на Приайдарщині, «запорожців» знову реорганізували в окрему Запорізьку дивізію під командуванням непопулярного серед козаків генерал-хорунжого Борковського (А. Натієв відбув на Кавказ, де створював добровольчі формування для незалежної України. У 1919 році захоплений і стражений більшовиками в Батумі).

Після антигетьманського повстання, в кінці листопада 1918 року, з'єднання увійшло в резервну групу наказного отамана, який 27 травня 1919 присвоєно називати Запорізькою групою.

Перебування окремої Запорізької дивізії на Луганщині закінчилося в грудні 1918 року, коли підрозділи дивізії розброяють і витісняють з Приайдар-

щини деморалізованих революційними подіями в своїй державі німців, а потім запорожці самі відходять під натиском більшовиків з півночі і денікінців зі сходу.

Згодом Запорізька група стала 1-ю Запорізькою стрілецькою дивізією. Підрозділ існував до кінця Визвольних змагань. Поряд з Січовими стрілками, дивізія була найбільш боєздатним з'єднанням української армії.

Шлях однієї української бойової частини

...Ще до утворення Запорізької дивізії 3-й Гайдамацький піхотний полк існував як Гайдамацький кіш Слобідської України, створений Симоном Петлюрою, який був його отаманом. У його складі були переважно молоді військових шкіл і українці-добровольці з числа старшини колишньої царської армії, які пройшли бойове хрещення в обороні Києва від п'яних балтійських матросів Муравйова. Тому полк в боях був хоробрим і запеклим, як дітище Петлюри користувався повною довірою уряду В. Винниченка (обидва лівих соціал-демократів), чого не скажеш згодом про консерватора П. Скоропадського. Після гетьманського перевороту 29 квітня 1918 року, коли Запорізький корпус вже був на демаркаційній лінії (кордоні) з Росією, тільки віддаленість від Києва і страх оголити ділянку кордону врятували Гайдамацький полк від розформування як неблагонадійного по відношенню до гетьмана (так, як це сталося з 1-ю дивізією синьожупанників і полком Січових стрільців, особовий склад яких був національно свідомим і антигетьманським налаштованим).

З цим полком пов'язана доля видатного українського поета Володимира Сосюри, який у листопаді 1918 року залишає в Бахмуті комендантську сотню Гетьманської варти (міліцію) і на хвилі антигетьманського повстання їде в Сватове, де в той час знаходився 3-й Гайдамацький полк, і стає до строю 9-ї сотні полку.

У грудні 1918 року змінюється командр полку - замість В. Сікевича на підвищення пішов колишній сотник Гайдамацького Коша Омелян Волох (народився на Сватівщині). Вже під його командуванням в одні з грудневих днів полк з боєм вибиває німців зі Сватове. Один з учасників боя - ройовий 9-ї сотні Гайдамацького полку В. Сосюра.

...Полк Січових стрільців полковника Євгена Коновалця німці розброяли напередодні гетьманського перевороту, коли полк перебував у Києві, охороняючи державні установи УНР. Абсолютна більшість січовиків після розформування полку відбуло не в Галичину, а до бровільно на схід, в Запорізький корпус, де в травні 1918 року вони становили значну частину 2-го піхотного полку і обох гайдамацьких: 3-го піхотного і 1-го кінного. Таким чином, на півночі Луганщини і півдні Білгородщини влітку і восени 1918 року перебували герой національно-визвольних змагань, осіповані в багатьох піснях «славні стрільці січові». Вони залишили після себе в корпусі (дивізії) і серед місцевого населення добру пам'ять, бо були дисципліновані, підтримували моральний дух серед захорожців, протидіяли кримінальному елементу особового складу і місцевих, викривали старшин, налаштованих на «білій» Дон або більшовиків. Так, січовики добилися від командира 2-го полку розслідування в справі пограбування курінним Зеленським одного з сіл над Айдаром, а тиск гайдамаків і січовиків на проденікінські налаштованих старшин привело до втечі полковника Продльмо з 1-го полку кінних гайдамаків (полк гордієнківців) до Денікіна на Дон.

Комендатура місцевої Державної варти знаходилася в Новопскові. Ця геть-

(продовження)

манська міліція відклалася в народній пам'яті публічно прочуханкою і розстрілами більшовицьких командирів і активних учасників розподілу майна великих землевласників і торговців, як це було в слободі Осинове. В поліцейські функції правоохоронців входило повернення розграбованого селянами майна колишнім власникам і збір податків, що підсилювало ненависть до гетьманської влади місцевого населення. Така ж ситуація була по всій Україні.

Національно свідома частина запорожців розуміла, що П. Скоропадський не та фігура, яка приведе молоду дереву до внутрішньої згоди і незалежності від ворожих сусідів. Тому січовики з гайдамаками-гордієнківцями готували тут, в Приайдарщині, повстання проти гетьмана Скоропадського. Про це, зокрема, свідчить витяг з документа-репорту начальника міліції (Державної варти) слободи Білокуракине в Старобільську (подається мовою оригіналу): «Доношу, что 25 и 26 июня в Білокуракине прибыли воинские части: 1-й конный гайдамацкий кошевого атамана Кости Гордиенка полк, 1-й Украинский курень смерти, одна батарея... С прибытіем, солдаты стали агитировать среди жителів против установленного на Украине государственного строя, против гетмана, против помешчиков...»

Повстання не вдалося, його час прийде в листопаді. Тим часом, 27 серпня з реорганізацією корпусу в дивізію прийшов наказ про прийняття запорожцями присяги на вірність гетьману. Не маючи ніякої прихильності до П. Скоропадського, Січові стрільці в більшості своїй, щоб не бути розігнаними, змушені були прийняти присягу. Але не всі січовики погодилися з думкою більшості, що заради самостійності України потрібно відстутити від планів повстання проти гетьмана і німців, і близько тридцяти чоловік присяги не прийняли. Їх негайно звільнili з полку. Забігаючи наперед, спід зауважити, що пройде небагато часу, і 18 листопада 1918 року Січові стрільці стануть основною силою, яка під Білою Церквою розгромить гетьманців і відновить Українську Народну Республіку.

1-й Запорізький полк кінних гайдамаків формувався з країн частин колишньої царської армії - гвардійської кавалерії. Це єдине формування з усіх українізованих частин колишньої царської армії, яке під командуванням полковника Всеволода Петрова не втратило свою бойову готовність в неспокійні дні 1917 і початку 1918 років. Полк назвали ім'ям українського патріота, соратника Івана Мазепи отамана Кості Гордієнка кошового Запорізької Січі, який більше 200 років тому благословляв і відпускання запорізьких козаків до лав повстанців Кіндрата Булави на Донець та Айдар. А ще служив в цьому полку хорунжий М. Скрипник, в майбутньому патріарх УАПЦ Мстислав. Історичне коло відомих імен, які боролися проти московського гніту, замкнулося на нашому Айдарі!

В рядах гордієнків жив дух протесту і революційності, тому після гетьманського перевороту, стоячи на демаркаційній лінії з Росією, полк завжди потребував контролі вищого начальства.

У червні 1918 року змінилося керівництво полку: полковник Всеволод Петров, випускник академії Генштабу царської армії, був відряджений до новоствореної академії Генштабу української армії.

Незважаючи на неприхильність до гордієнків П. Скоропадського та кадрові перестановки, полк в бойовому відношенні був незамінний. Це він разом з Гайдамацьким кошем і Січовими стрілками в лютому 1918 року звільняв від більшовиків Київ, потім безстрашно робив глибокі рейди в тилі ворога на харківському і кримському напрямку бою. У полку були красиві і здорові коні і

ще кращі козаки. Давалася взнаки тверда і вміла рука полковника В. Петрова, який за відсутності боїв постійно проводив командно-штабні та польові навчання. У жителів Можняківки Новопсковського району, де деякий час перебували гайдамаки (найімовірніше - гордієнківці), і по сьогоднішній день збереглися передкази про перебування кінних гайдамаків на Майданах (степова околиця села з древніми курганами) і Бондарівці, про тренування кіннотників і вдосконалення майстерності стрибків на конях через полум'я і спеціально вириті рови, рубку шаблями пучків лози, закріплених на віхи.

Муштра проводилася кожен день, тому що значна частина вояків поповнилася в Харкові, Барвінковому, Макіївці, Костянтинівці, Сватове селянами і робітниками, студентами та семінаристами, які не вміли сидіти на конях, орудувати шаблею і рушницею. Потрібно було іх з цивільних перекувати на воїнів не тільки душою, а й тілом. Як розповідали сватівські старожили одному з дослідників гайдамацьких доріг на Сватівщині Володимиру Щербаченко (2001 р Луганський педуніверситет), командир 3-го Гайдамацького полку проводив на центральному майдані Сватова збори, на яких закликав приєднуватися до української армії. «З усіх сіл ішли до нас дядьки в світках і з торбами. Записувалися, і спокійно, як до церкви, ішли на смерть...» - писав Володимир Сосюра. У гайдамацькі ряди вступали і місцеві приайдарські хлопці. Так, в Новобілій і Можняківці є сім'ї, де пам'ятають тих, хто пішов з гайдамаками «воювати за Україну».

Але влітку на демаркаційній лінії обставини для Запорізької дивізії стали змінюватися на гірше. Про це в своїх спогадах пише один з гайдамаків 1-го Гордієнківського полку Григорій Масливець: «...Резерви вже вичерпані. З Києва було обіцяно, що всім частинам Запорізького корпусу будуть регулярно даватися гроши, харчі, овес, сіно, зброя, амуніція, одяг і взуття. Обіцянки ці гетьманський уряд не виконав ні перед присягою ні після неї. Харчувався Гордієнківський кінний полк у тих селін, по дворах яких з кіньми був розташований. Щоб не бути для господарів дармоїдом, кожен старшина і козак мав допомагати їм в роботі на полі і свого коня до такої роботи використовувати. Тому вчення і муштра припинилися, але припинити охорону кордону нікак не можна було. На протилежному боці почали з'являтися озброєні і у військовій уніформі люди щораз більшими групами. Почали в нічній темряві грабувати місцевих селян, а на ранок зникати. З тих пір охорону з нашого боку посилили, пости і патрулі були розставлені гущі. А гетьман тим часом навіть юсти не дає ні людям, ні коням...»

А далі ще гірше. Г. Масливець згадує і немов в майбутнє посилає своє застеження: «Не допомагали вже працьовиті руки дівчат і жінок, які наших козаків обирали, латали їм сорочки... Час робив своє, наступала холодна осінь. Командування полку не створювало ніяких перешкод, коли хтось із старшин або козаків, передавши коня з сідлом, від'їжджав з полку. Може, полковник Продльмав з Києва інструкції, бо наскільки в інших відносинах він був твердий, настільки тут був лагідним і доброзичливим. Кінний полк день у день ставав все меншим. Це, очевидно, збігалося з бажанням гетьманської влади, яка хотіла такою свою поведінкою довести до того, щоб єдине в ті часи сильне духом і великим числом свідоме з'єднання перестало існувати...»

Тому, прийшовши до влади за підтримки німців, колишній царський ад'ютант, русофіл П. Скоропадський поступово послаблював позиції на

українсько-російському кордоні не на користь своєї держави. У тому ж руслі діяла і деяка частина козацької старшини. У своїх спогадах колишній січовик 2-го Запорізького полку сотник І. Андруш розповідає про негативний вплив на командування полку старшин з числа москалів і їхніх дружин, які займалися різними інтригами проти свідомих українських старшин «... за те, що ті намагалися українізувати (!) Запорізький полк».

Але все ж дивізія діяла. З боку Кантемировки (південно-східний фланг дивізії) відбувалися сутички з денікінцями, на протилежному фланзі, з боку Валуйок - з більшовицькими загонами. Пінсько осені розброявали і з боями вибивали з окремих населених пунктів недавні союзників гетьмана - німців.

Перетворилися в легенду: хрест

...В наш час пенсіонери - колишні хлопчики 40-х років ХХ століття з посмішкою згадували епізоди, пов'язані з перебуванням гайдамаків у Можняківці. Не один десяток років передавалася з покоління в покоління легенда про скарби, залишенні гайдамаками в селі. Були тут «на постій», проводили навчання і мушту, але одного ранку село прокинулося, а гайдамаки непомітно з села зникли. Як водиться - з кіньми, зброєю... Залишили тільки закопаний скарб. І хоча військо зникло потайки, але чомусь все село знало, що скарб закопаний на сільському пасовищі проти нинішньої вулиці 1 травня (як раз на місці тренування рубки лози кінними гайдамаками), на невеликому пагорбі, який зберігся по сьогоднішній день на заболоченій місцевості. Земля на ньому шукачами скарбів перекопувалася неодноразово, спочатку легковірними дорослими, а потім підлітками. В останній раз - на початку 50-х років ХХ століття (Дзюбан Борис, Вітка Гузій і Коренев Миколка). Більше спроб не було і про скарби зараз всі згадують з посмішкою!

Про козаків Запорізького корпусу (дивізії) в Приайдарщині залишилися не тільки спогади, але й матеріальні свідки: пошкоджена гайдамацька могила в степу, над крутим обривом степової балки за Можняківкою, на перехресті Малої та Великої (Гетьманської) доріг. Поруч знаходяться німі сусіди хреста і кам'яної плити на могилі останніх українських козаків-лицарів - древній курган на розораному полі і залишки землянки,

командного пункту Можняківського військово-польового аеродрому, який діяв поруч у 1942-1943 роках.

Хрест згнив в 1950-х роках. Час був такий, що нікому і в голову не прийшло відновлювати його. Хоча про той хрест і сьогодні залишилася бувальщина про те, як він врятував життя в холодну заміль бабці-повитусі, яка поверталася пізно ввечері з Білолуцька додому в Можняківку і збившись в пургу з дороги, зашла в степ. Натрапивши на могилу, знесилена, перехрестилася і вирішила: якщо вже замерзати, то хоч на хресті. Так і заснула на гайдамацькій могилі, обнявши хрест. А вранці, як вщухла завірюха, проїжджаючи по Малій дорозі з Некритівки (хутір в степу між Можняківкою і Кам'янкою, зник з карти в 1950-х роках) на санях селяни і побачили жінку, яка спала, обнявши хрест. Загадкові всього, що живило пам'ять про цю бу-

вальщину до наших днів, це відсутність у жінки будь-яких обморожень і слідів застуди. Та ще залишилося напівмістичне відношення до гайдамацької могили.

Цей могильний хрест використовували в своїх обрядах священик і віруючі Можняківської Свято-Георгіївської церкви до її закриття в 1931 році. Згадувала пенсіонерка Коренева Зінаїда Євдокимівна (1935 р.н.) розповіді своєї мами, Слюсар Лукерії Корніївни, про хресні ходи, в яких брала участь її мама в 1920-ті роки: коли довго не було дощу, колона прихожан з хоругвами, на чолі з «батюшкою», йшли на схід в степ, доходили до гайдамацької могили, читали молитви. Поверталися назад і через деякий час йшов дощ.

Згадані події відбувалися ще при колективізації. Після хреста з могили зник камінь. Білолуцьке лісництво в 1972-1973 роках розорювало краї полів і ярів для протиерозійних лісосмуг. Хтось із місцевих механізаторів вказав трактористу з лісництва на могилу, розташовану над яром - об'їдь, люди ж поховані! Але плуг пройшовся по могилі, вивернув плоский камінь, який згодом хтось підібрав для фундаменту.

Гайдамацька могила з'явилася в кінці літа - початку осені 1918 року, коли Запорізький корпус, який в цей час став окремою Запорізькою дивізією, вів бої з більшовиками і денікінцями на демаркаційній лінії Української держави і Росії. По суті, це найперша знайдена і поки що єдина в нашему краї козацька могила, поховання тих, хто зі зброєю в руках захищав незалежність України, відстоював принципи державотворчого IV Універсалу і міжнародних Брестських угод. Невідомо, скільки поховано запорожців в цій могилі. А ось те, що в Можняківці називають «гайдамацькою», і що в селі були розташовані кінні гайдамаки, говорить, що це - поховання козаків одного з двох полків, які мали в своїй назві слово «гайдамацький»: 3-го піхотного (полковника В. Сікевича) або 1-го кінного імені К. Гордієнко (полковника В. Петрова). Цієї версії відповідає і те, що дислокація цих полків на демаркаційній лінії відповідає географічній близькості до Можняківки. Але з розповіді старожилів села про кінних гайдамаків однозначно випливає перебування same гордієнківців в цьому селі. Тому і могила - поховання гордієнківців? Ставимо знак питання, бо документальних даних немає, архіви Запорізької дивізії десь в Канаді...

IV Універсалу, Брестським угодам, перебуванню військ УНР в наших краях виповнилося 100 років. Подобається вони кому, чи ні, але вони були, ті події і люди. До поховання у можняківців ставлення толерантне: «Гайдамаки? Вони теж люди, християни...» Тим більше, що поганої пам'яті про себе не залишили. Місце поховання серед вирослої акації допомогли встановити старожили, а привели в порядок могилу і встановили 4 жовтня 1998 року освячений дубовий хрест члени Можняківських організацій Української Народної партії та товариства «Просвіта», Новопсковської організації українського козацтва «Айдарська сотня» і учні Можняківської середньої школи. Освятив хрест і могилу в присутності селян і численних гостей батько Олександр зі Свято-Троїцької церкви Білолуцька, який закликав «...зробити традиційними поминальні зустрічі біля могили захисників своєї землі».

...Нині Україна - суверенний суб'єкт міжнародного права, її кордони, на яких 100 років тому перебували і захищали війська незалежної України, непорушні, що гарантується цим правом. Основи цього заклад

Помер Левко Лук'яненко

07 липня 2018 року помер український дисидент та один із авторів Акта «Про Незалежність України» Левко Лук'яненко.

У віці 89 років помер відомий український дисидент, один з авторів акта «Про Незалежність України» Левко Лук'яненко.

Про це повідомила дружина Героя України Надія Лук'яненко, передає ТСН. Вона розповіла, що її чоловік давно мав проблеми зі здоров'ям. Перехворів на лейкоз. Пізніше мав проблеми із тромбами та лейкоцитами.

Український дисидент Левко Лук'яненко потрапив до реанімації.

У «Феофанії» його лікували від наслідків інсульту. 24 серпня Левку Лук'яненку

мало б виповнитися 90 років.

Левко Лук'яненко - український націоналіст, один із засновників «Української Гельсінської групи». У радянські часи був засуджений за «антирадянську агітацію і пропаганду» до розстрілу. Але згодом вирок змінили на в'язницю. Відсидів за гратами та у радянських таборах понад 25 років. У часи незалежності України був народним депутатом чотирьох скликань. Є лауреатом Національної премії імені Тараса Шевченка.

За матеріалами tsn.ua

Цитати Левка Лук'яненко

«23 серпня 1991 року в мою голову прийшла найважливіша думка. Ми обговорювали порядок денний на 24 серпня. Я запропонував проголосити Україну незалежною державою. Якби я промовчав, то ми б наступного дня ухвалювали закони Української радянської соціалістичної республіки».

«Я завжди, усе своє життя дотримувався принципу, якщо в твоїй країні щось погано, то не тікати з неї треба, а треба боротися, щоб у ній стало краще».

«Творець! Він на нашому боці, бо на нашому боці історична правда. Пізнання її веде до прозріння українців і розуміння тієї великої істини, що українці - окрема нація, яку Творець наділив найкращими земними теренами і дав нам окрему долю».

«Російська Федерація - зменшена імперія зла - увійшла в суперечність із технічними, гуманітарними й моральними реаліями 21 століття й має бути демонтована. Задля реальної свободи України, задля [...] інших народів, що пereбувають у московському колоніально-му ярмі».

«Війна з Московією - це необхідна умова, бо тільки поборовши Москву, Україна стане по-справжньому незалежною [...] вперше за багато століть Україна не має багато ворогів. Україна має тільки одного ворога...»

«Україна належить до європейської цивілізації, а не до московської. Московія - це азіатська цивілізація, вона нас гнітила більше 300 років і тому вихід з-під влади Москви означав би приєдання, відновлення зв'язків з європейськими країнами».

«Будьте сміливі, покладайтесь на долю і не бійтесь смерті. А найбільше любіть свій край, своїх батька й матір, любіть Україну. За парканом не сковатися. Особисте щастя і добробут можливі тільки в щасливій захищений і шанованій Батьківщині».

Відцвіли вже абрикоси. Їхні квітки цілювали жорсткими вустами весняний морозець, а вітер розвіяв по світу біло-рожеві пелюстки, але ж залишилася така ще дрібненька зав'язь, що колись, напившись сонця, вологи, подарує людям радість насолоди, радість життя. Хай не кожна квітка зможе дати плід, хай не кожна ягода визріє, але я вірю, що матінка-природа для травинки, гілок чи людини не поскупиться на ласку, надасть місце для існування, самоутвердження.

І чомусь, дивлячись на відцвілу і майже безлиству абрикосу, я завжди пригадую свого друга дитинства та юності – Альошу. Можливо, тому, що його життя, як і абрикосовий цвіт, так рано було зірвано прохолодним весняним вітром, не закріпилося зав'яззю, не налилося соком землі, - закінчилося в самому розмаї. А, можливо, тому, що мій друг був у деякій мірі дивакуватим і колючим, але справедливим, як саме дерево, бо, щоб дістатися його найспіліших та найсмачніших ягід, потрібно добре подряпати руки. Та, насамперед, випливає згадування-порівняння тому, що в моєму краї абрикоси розцвітають чи не найпершими і першими їхній цвіт гине від раптових і підступних заморозків. Ось чому рідко бувають врожаї цих ягід, - і Альоша був першим серед моїх друзів, однокласників, хто не зі своєї волі, не за власним бажанням покинув цей світ.

Не наврочать морози своєї згуби, добре перезимують бджілки і перенесуть своїми лапками-ніжками тонни пилку, але не перенесуть із небуття, не повернуть того, кого мені і зараз не вистачає. Та я не зобиджений на долю сьогодні лише тому, що позавчора в ній були весна, друг, справжня вірність і вболівання, зацікавленість не лише спостерігача-учасника, а безпосереднього творця моого ставлення до самого себе, до власної долі, до своєї творчості.

Дуже полюбляв Альоша читати, а

коли дізnavся і ознайомився з моїми віршуваннями вправами, заходився відшукувати по журналах та книжках все, що торкалось поезії, поетики. Сам нічого не писав, крім листів, але як він їх писав...

Іще з першого класу, коли вчитель пісадив нас за одну парту, я почав відчувасти якусь незручність чи то свою, чи друга, - спочатку інтуїтивно, бо сиділи ми неправильно: енергійні рухи його лівої руки завжди натикались на мою праву, підштовхуючи її до більшої «виразності». Згодом ми помінялися місцями за партою і не заважали одне одному в

легковірне і ніжне», - до цих пір звучить рефреном його буття, такого красивого і яскравого, котре пролетіло по моїй долі, мов комета Галлея, з тією лиш різницею, що мало тепло душі більше сонячності, бо не кожній людині випадає щастя бачити ту небесну блукальницю, але я вірю, що у кожного є зірка-друг, яку потрібно відшукати серед людського сузір'я, а, знайшовши, - не згубити, бо інакше космічний пилок не запліднить долі, котра так і залишиться пустоцвітом, без натхнення, без музики життя, і веселоті, і трагічної, вбачати свої помилки серед інших людських, і словесних, і душевних...

Душа. Слови. Як виразити, якими словами вимовити ті почуття, котрі конче необхідні, хоча б для самого себе? Та то вже мій біль, тим більше, що свій Олексій витримав, мов справжній стоїк, і тоді, коли п'яне вихляння автомобільних коліс зім'яло його постать, і тоді, коли чотири рази відходив після операційного наркозу, і навіть тоді, коли останній легенький морозець пройшов судовою по його тілу, - виніс, не стогнав, не плакав, прощаючись з молодим, сповненим бажань і мрій життям.

Та слізози були вже далеко від друга – ніхто не надіслав мені телеграми, ні моя матінка, ні Альошина, - не до того їм було на той час. Прийшов лист, а з ним і слізози, і відчай, що різнули по самому серцю, під самий корінь моєго єства, і навіть зараз, коли прожив утрічі довше за Альошу, я не забиваю друга. Не хочу гадати, та й не буду, як би не склалася в подальшому моя доля, але сталося саме так, як сталося. Та, мабуть, правду кажуть люди, що Бог рано забирає до себе тих, кого полюбляє, хто йому по-трібніший. Я – не Бог, а звичайна смертна людина, зі своєю силою пам'яті та безсиллям.

Відцвіли вже давно абрикоси...

Володимир Наумов,
смт Білокуракине

Абрикосовий цвіт

(новела)

каліграфії, чистопису, але його енергія на розкиданість літер, поштовхи пам'ять утримує не одне десятиліття, застеження не бути «людиною понеділка», тобто завжди відкладати на початок тижня якусь справу і не розпочати її, а згодом вже трапиться так, що і розпочинати вже нічого, - трішки дратували. Це вже потім почав розуміти тактику друга, коли вона з роками перейшла самотужки в стратегію, але вже без нього: відкідати спокій, рухатись вперед, не входити в ритм повсякдення, який притупляє почуття, навіть млявість, лінъ та сон. Це мій друг відшукав пушкінський коментар до «Демона»: «В найкращі часи життя серце, котре не охолоджене до свіdom, доступне до прекрасного. Воно

**А РАСПЛАТА
ВСЁ РАВНО ПРИДЕТ!!!**

Хотят ли русские войны?

Ответит голос старины.

Спросите русских всех царей,
Спросите тех, кто был слабей.
Спросите вы у тех солдат,
Кто брал Ташкент и Самарканд,

Шамиль пусть скажет из Чечни,

Хотят ли русские войны?

Не защищать свою страну,

В Афган послали на войну,

Весною в Прагу танки шли,

Не ради счастья всей Земли.

Когда отдали вам приказ,

Ввели войска вы на Кавказ,

Под одобрение всей страны...

Так не хотите вы войны?

Всегда умели воевать,

И умирать и убивать,

Поодиноке и в строю,

В Донбассе гибли вы в бою.

Спросите русских матерей,

Что ждали в Пскове сыновей,

И вам они сказать должны...

Довольно, русские, войны!!!

Алексей С. Железнов

**Війни та конфлікти, які розв'язала
Росія в ХХ-ХХІ ст.**

1939 - Польща
1956 - Угорщина
1968 - Чехословаччина
1979 - Афганістан
1991-1992 - Грузія (Півд. Осетія)
1992-1993 - Грузія (Абхазія)
1992 - Молдова (Придністров'я)
1992-1994 - Азербайджан (Нагорний Карабах)
1992-1997 - Таджикистан
1994-1996 - Чечня (1-а війна)
1999-2009 - Чечня (2-а війна)
2008 - Грузія (Півд. Осетія)
2014 - наші дні - Україна (Донбас)

Ліна Костенко

**Буває часом
сліпну від краси**

Буває, часом сліпну від краси.
Спинюсь, не тямлю, що воно за диво, -
оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,
усе як є – дорога, явори,
усе мое, все звється – Україна.
Така краса, висока і нетлінна,
що хоч спинись і з Богом говори.